

SKJUTA SIG FRI

En kriminalroman

av

Kaj Bernh. Genell

COPYRIGHT KAJ BERNH. GENELL, 2021

.

**SKJUTA
SIG FRI**

There are dark shadows
on the earth, but its lights
are stronger in the contrast.

Charles Dickens

KAPITEL ETT

Jag bodde dåförtiden på Trädgårdsgatan i Myrtendal, inte för att jag speciellt ville, men för att det fanns en billig lägenhet där och att där vara lugnt och stilla. Allmänt ses Myrtendal som bara något av en liten tambur, eftersom den är en liten håla strax söder om den avsevärt mer dynamiska, strax norröver belägna, Västerstad. Den småtrevliga småstaden Myrtendals stolthet och livsnerv är ju främst den breda vägen intill järnvägen till denna norröver belägna större stad. Västerstad är å sin sida en halvstor världsstad, världens största småstad, enligt många, medan allting i mitt lilla

Myrtendal är litet, nästan lantligt, anemiskt och långsamt. Vi har här också en sömnig å, Kullerån, för grund att segla i, men helt säkert djup nog att dränka sig i.

Det var i mitten av november detta varma år. En tät sensommargrönska i ask och lind hade, på grund av egendomliga meteorologiska och astronomiska förutsättningar, dröjt sig kvar i staden.

Min bostadsort var det inget fel på, men det var snarare min karriär och min ekonomi som plötsligt blivit problemet. Ett digert och hiskeligt problem.

Det var så tidigt som i september, som jag upptäckt att Paul – en otäck strebertyp - hade lurat av mig min affärsverksamhet, inte alls genom något krångligt, uppbygg men baserat på enkla juridiska teknikaliteter, som dock skulle visa sig svåra att komma åt.

Jag skällde ut honom. Det hjälpte naturligtvis inte. Jag rådfrågade kollegor. Jag slog i lagböcker. Jag skrev brev efter brev till honom, kontaktade advokat och kämpade som ett djur för att få tillbaka den mycket lovande firman, som till stora delar var min egen skapelse, men utan tillstymmelse till resultat. Den fan hade lurat av mig allt! Genom ett paragrafhål! I oktober blev jag några dagar distraherad i min ilska genom att min vän och min kompanjon i min förra firma, som också

den sysslade med webdesign och serverteknologi, Ismail, dog. Av levercancer. Det var väl tur i oturen, för då fick jag annat att göra, och dessutom tid att grunna över vad jag skulle göra åt Paul. Ismail hade faktiskt varnat mig för Paul, men jag hade bara skrattat och sagt: "Asch, jag känner väl Paul. En beskedlig kille." Men det visade sig vara helt fel.

Det var inte i Myrtendal, men i Västerstad min firma legat, i centrum i en skyskrapa, och där nu alltså denne Paul residerade, utnyttjande alla patent, alla kontakter, alla kontrakt, optioner och oktrojer som vi tillsammans hade skapat. Och alla vinster.

På Ismails begravning i en landsortsstad vid Vänern var det, en lördag i december förra året, fruktansvärt kallt, vilket det ju inte alls brukar vara i december, men mer i februari i samband med att årsinfluensan har sin topp. Jag skallrade tänder på vägen till kyrkan och när jag såg kistan på katafalken i den lilla kyrkan och de få buketterna på locket, varav min var den med blå violer, så insåg jag att livet var kort. Man kunde inte vänta med saker, skjuta dem på framtiden, och ville man skapa sig ett anständigt liv, så var det dags att börja nu. Man kunde inte vänta sig att någon skulle servera en ens framtid. Rätt vad det var så skulle man bli kamrat i evigheten, med Ismail och alla de andra. Och då var det roliga slut.

”Vad var då roligt?”, tänkte jag hela vägen hem från begravningen. Ja, jag hade just skilt mig, från min älskade särbo, Els-Marie, på våren, och var glad att ha åtminstone för ett slag sluppit den ganska jobbiga, lite sjukliga men också nästan läbbigt vackra kvinnan. Hon hade ett riktigt ”filmstjärneutseende”. Efter skilsmässan hade hon ringt och sagt att hon var glad över att vara fri. Hon ringde i själva verket ofta, trots att vi nu inte alls längre var ett par och pladdrade på som vanligt. Själv var jag bara deppig, och det är inte något medfött tungsinne precis. Jag är född optimist, som ni kanske redan märkt, av mitt sätt att resonera. Nej, det var detta med firman och med Pauls bedrägeri och min ekonomiska situation som gjorde mig totalt svartsynt. Jag insåg att hela min firmas, med dess tillgångar, skulder och med alla de program jag utvecklat, sammantaget var värda ingenting, så länge Paul satt på dem. Jag skulle inte ha möjlighet att bygga upp något liknande. Men Paul skulle snart ha en blomstrande firma, med fulla kontrakt, i denna bransch, vilken bestod i web- och serverutveckling inom en speciell nisch. Paul hade alltså tagit hela nischen, i hela landet, om inte i Norden plus Nederländerna. Det var ingenting jag egentligen kunde göra åt detta.

När jag tog den italienska spårvagnen från begravningen, så tänkte jag, att jag lätt skulle kunna bygga upp min firma igen, ty jag hade backups tagna i hemlighet på allting, men bara under den osannolika förutsättningen att Pauls firma försvann. Men hur skulle den kunna försvinna? Jo, möjligen om Paul försvann...

Det gick flera dagar av tankar hit och dit innan jag beslöt mig. Jag vägde risker och sannolikheter, och sökte utvärdera var jag befann mig med mitt ynkliga liv. Det var inte mycket värt, om allt jag jobbat för togs ifrån mig. Fyrtio år gammal, som jag – horribla tanke! - var, så verkade utsikterna för en god fortsättning mycket bleka....

Men så snart beslutet var fattat, vilket plötsligt tycktes vara fallet, så gick allt, till en början, ganska lätt. Paul skulle bort, och jag skulle se till att han försvann ifrån de levandes skara. Och det raskt. Psykopater ska bort! Inte desto mindre fick nu beslutet, som jag alltså fattat utan att egentligen slå fast att jag fattat det, hela min kropp att skaka. Jag begrep inte hur jag verkligen fattat beslutet, men var glad över att jag äntligen lyckats besluta mig för något här i livet.

Men skakningarna i min kropp ville inte ge med sig. Så var jag tvungen att ta en lång motionsrunda i skogen intill där jag bodde. Komiskt nog ligger alltså Träd-

gårdsgatan i min lilla stad alldeles intill en skog, en riktigt liten vildmark, vilket skogar normalt inte brukar göra. Jag har varit i många städer, och gatan som heter Trädgårdsgatan ligger vanligen mitt i stan i de äldre delarna och har något patetiskt över sig, nästan ironiskt. Här låg Trädgårdsgatan i en skogskant i utkanten av en småstad, som en tautologi. ----. Väl ute i skogen lugnade jag ner mig lite. När jag mötte andra – vissa iklädda färggranna triksåer - som var ute och sprang, ty några sådana fanns, så tänkte jag, att dom inte hade minsta aning om att här sprang en kille som om nån månad eller så skulle vara en MÖRDARE. Hemkommen kastade jag de närapå utslitna sockorna i en tvättkorg av blå plast, medan jag tänkte att man givetvis kunde ångra sig. Ty inte det minsta hade ju IRL ännu utspelat sig.

Men åtminstone tills vidare stod beslutet fast.

KAPITEL TVÅ

Under de följande dagarna kom jag till insikt om att jag för att klara mig ekonomiskt måste utnyttja mitt taxikort och min kontakt med en viss John, - en äldre, tystlåten, sympatisk familjefar, intresserad av frimärken, som alltid bar en vinröd kavaj - som ägde en droska. Som jag i nuvarande läge inte hade någon utkomst eller något hopp om utkomst under den närmaste tiden, från min firma, som på sätt och vis var stadd under blockad, så var jag tvungen att köra taxi på nätterna för att få ihop pengar. Detta beredde mig både en viss olust, då det ju inte är världens behagligaste jobb, och lust, ty man kommer ut lite bland folk.

Jag hade alltså ringt John och kommit överens om att denne skulle mejla mig ett schema under de närmaste dagarna, ty han accepterade mitt förslag och sa att jag alltid hade skött taxijobbet exemplariskt under de år jag kört för honom. Bilen ifråga, den ena av de två droskor han ägde, var också i utmärkt skick, sa han, då man hade bytt fjäderupphängningen.

På tisdagen i följande vecka hände det att Stig ringde. Stig var en gammal kompis till mig, en gammal klasskompis. Vi hade alltså inte haft mycket mer gemensamt, än att vi en gång gått i samma klass i samma

skola, i gymnasiet. Han hade råkat väldigt illa ut i livet, men jag hade aldrig riktigt förmått mig att låta bekantskapen slockna, då jag tyckte att han kanske behövde mig, åtminstone under vissa perioder. Stig hade året efter studenten – som nittonåring - blivit galen och åkt in på hispan, och därefter aldrig blivit en normal människa igen.

Nu satt han ensam i en liten lägenhet i ett ytterområde, Kopparträsk - tänk Hammarkullen - där han knappt vågade gå ut, på grund av dom kriminella gängen och längtade tillbaka till de stora mentalsjukhusens tid, då han kunde tillbringa månader inlagd bland likadrabade och likasinnade vänner på ett lantligt sjukhus, där tågen om nätterna rullade förbi i maklig takt och lät sina ångvisslor ljuda över nejden, skrämmande i månljuset svartvita kor ner bland vassruggarna i bäckarna och om morgnarna låta sina häpna passagerare se dem komma upp igen.

Ensam i sin lägenhet brukade nu Stig sitta och knåpa ihop kriminalhistorier, och han var övertygad om att man skrev bättre sådana, om man levde i ett tillstånd, där man vandrade ut och in i psykos. På så sätt, menade Stig helt allvarligt, hade man en 360 graders kringssyn på människan och människans psyke. Ingen kunde som den gränspykotiske, menade Stig, slicka

sötman ur ett brott, som just den till hälften vansinnige.

Nå, det var inte därför han ringde. Han behövde helt enkelt pengar. Ett besök hos tandläkaren hade ruinerat honom, och nu hade han inte ens makaroner hemma, sa han.

”Jag swishar.”, sa jag enkelt, trots att min ekonomi sannerligen – som jag redan förklarat - inte var bland de bästa i landet.

”Fint,”, sa Stig. ”Men kan du inte hälsa på nån dag också? Det är lite ensamt.”

Det var väl där skon klämde mest, tänkte jag. Jag lovade Stig, att titta in redan samma kväll och när vi lagt på, så funderade jag på vad jag skulle ha med mig, och tänkte att hjortronmarmelad var en höjdare, samt fågelfrö till hans arapapegoja.

I själva verket var jag mycket glad över inbjudningen. Stig var ju, på sitt sätt, expert på brott. Och brott var ju vad min hjärna nuförtiden sysselsatte sig med. 24-7. Kanske skulle jag kunna, lite inlindat, höra efter vad han ansåg om min plan att släcka ett liv. Ja, nu hade jag förstås ingen riktig plan. Inget konkret alls.

Men det var ännu bara vid tresnåret och flera timmar innan jag skulle sätta mig på vagnen ut till Kopparträsk.

Jag suckade, blickade upp på väggen ovanför mitt lilla skrivbord, där det hängde ett A4-porträtt i svartvitt av William Blake, filosofen, som var min ungdoms idol, beslöt mig för att ta en promenad till innan jag klev på spårvagnen. Frisk luft rensar huvet. Man tänker bäst när man går.

När jag kom utanför huset tyckte jag det var kallt, och mycket riktigt så hade stockrosorna fullständigt kollapsat i rabatten. Det började också duggregna. Var det vettigt att promenera ute i duggregn? Jag hade gympadojor på fötterna och jag insåg att jag dels måste byta skor, dels att jag sen ju hamnade mitt i rusningstrafiken om jag åkte innan sex och det skulle bli trångt på vagnen. Jag beslöt att visserligen byta skor, men att ta en taxi ut till Kopparträsk. Medan jag bytte till mahognyfärgade boots, funderade jag på varför man satte så gräsliga namn på förorterna. Alla förortsnamn var i någon mån brutala, även Rosengård, tyckte jag. Rosengård associerade jag till Kungsgård och män med svärd som i kungsgården försvarade kungen och halshögg fienden eller gjorde dom till slavar, som fick tjänstgöra på gården. Alla förortsnamn var brutala.

Biskopsgården var ju inte ett dugg bättre. Kärna Ängar var förstås vackert.

Sen ringde jag efter en taxi, medan jag sprang nerför trapporna, något obekvämt med bootsen. Jag gillar inte boots, då ju fotvinkeln ändras till en mindre naturlig. Jag har bara boots för att dom är vackra. Det ideala för att ha kontroll på foten är ju att ha tåleder och dylikt i 90 graders vinkel mot underbenet. Då får man mest kraft och dessutom kommer benpumpen, eller venpumpen, eller vad det heter, att arbeta som bäst i detta läge. Anatomiska detaljer tröttar mig.

Taxichauffören var en stabil madam runt de sextiofem, med grått, kort hår, och hon betraktade mig med vaken blick. Jag undrade tyst om hon hade pistol, men slöt sedan ögonen och låtsade som jag var trött. Chaufförsmadamen sade inte ett ord på vägen ut till Kopparträsk. När jag vid ankomsten till Stigs bostadslänga hade betalt, så vände hon sig om och sade, utan att le det minsta:

”Ja, vi har alla problem.”

Just, tänkte jag, utan att svara. Du skulle bara veta! Sen tänkte jag, när jag slog igen taxidörren, att mina problem väl egentligen var små, om man jämförde dem med de som Stig hade haft i sitt eländiga liv. Jag borde föresten ha släpat upp taxitanten till Stig och bett

henne förklara för Stig att vi alla hade problem. Sen undrade jag varför jag var så grisk på alla människor, - utom på Stig då.

Var det något konstigt med att taximadamen hade sagt nåt om problem? Varför var jag arg på alla? Jo, för att nån hade lurat av mig hela min business förstås. Den jävla Paul hade satt mig i ett nedrigt predikament. Jag var nu på god väg att bli en brottsling, en mördare. På väg – inte mer. Än så länge var jag mest arg. Jag skulle kunna karaktäriseras med begreppet: full av återhållen vrede. Eller kanske inte.

Stig välkomnade mig med öppna armar.

Han bodde ensam i en tvåa på tredje våningen. Huset var nergånget och tillhörde inte toppbe-ståndet, ens i Kopparträsk. Dessutom hade Stig en förfärlig oreda, samt då alltså en papegoja av ett större slag. Kanske var det en Ara. Vet inte. Varför fråga ens, om det nu inte skulle betyda något för mej, vilket det var.

Så fort jag såg fågeln, insåg jag ju att jag glömt att köpa fröer till den, för att då inte tala om marmeladen till Stig.

Han var denna gång ovanligt hjärtlig, fast jag såg att det gnagde av ångest i honom, under glättigheten. Sämre var han inte än han kunde förstå sig. Överhuvudtaget var Stig bland de klokaste och förnuftigaste människor jag känner, trots att han var helt galen.

När jag satt mig ner i soffan hos Stig, plingade det till i telefonen. Det var från Els-Marie. Jag beslöt att kika på det lite senare. Hon ville inte släppa taget om relationen, det var ju uppenbart, och så var hon visst sjuk också. Ständigt sjuklig i lungorna, fast hon var stark.. Så jävligt alla har det!

Men nu vände jag all min uppmärksamhet mot Stig. Denne hade gått upp i vikt något sedan jag senast såg honom, och jag gissade att det var nån medicin som hade en sån biverkan. Men han hade å andra sidan varit osannolikt mager förr. Stig tillhörde inte de människor som la på sig i onödan.

”Ja, så här e det här,” sa Stig, som minst av allt var pretentiös. (”Hellre generös än pretentiös.”, som han brukade säga. Med en liten blinkning.)

Jag tänkte att jag ville ta med Stig på en resa jorden runt.

”Det är psykopaternas fel,” sa Stig. ”Det är det alltid. Allting är alltid dom konservativas fel, och psykopaternas.”

Så sa han dessutom alltid. Han generaliserade på skoj. Han lade sedan ut texten om detta, om alla de människor som övat upp sin förstållningskonst till det suveräna. Och sin konst att dupera. Vi diskuterade detta en stund, och kom till slutsatsen att när man hade det som värst, så såg man psykopater överallt. I vartenda hörne. Alla i trappuppgången var då psykopater. Men när man mådde bättre, så minskade liksom antalet psykopater i världen drastiskt, och man kunde plötsligt inte komma på en enda en.

Detta var egentligen hela vetenskapen om psykopater, i ett nötskal. Det enades vi om, och skrattade. Stig visserligen tandlöst, men ändå.

Vid åttasnåret åkte jag hem med vagnen till mitt eget hem.

KAPITEL TRE

Liksom jag i hela mitt liv känt en dragning till vansinniga människor, har jag, beträffande kvinnor, också alltid amoröst enbart umgåtts med blonda, kattlika kvinnor. Sådana, ni vet, som är av den där sömniga typen, som man får dra omkull utan att de gör så mycket väsen av det hela, men mest dricker en läsk eller en öl under tiden.

Els-Marie var av det lasciva, sävliga och rågblonda, och lite lätt korkade slag, som jag alltså trodde mig föredra. Det är ju aldrig lätt att veta vad man föredrar, då man – som alla också vet – erotiskt kan tända till på de mest otroliga kombinationer.

Jag blir ju, ärligt talat, egentligen mest sinnligt upphetsad av små mörka, vesslelika rågummi-bröstade tonåringar, som till exempel den förhatlige Pauls dotter, Linn, som var arton år och sångerska i ett punkband. Men dom där varelserna är ju alldeles för besvärliga att ha och göra med i längden, så därför håller jag mig till de typiskt Vimmerbyaktiga, lite äldre, i min egen ålder, som man lättare kan hunsa hit och dit. Man dras alltså i längden till dom där man lättast kommer åt.

Fast drömmen om det otroliga, den lever även hos mig. Den där Linn hade man ju gärna gjort både det ena och det andra med, tänker jag ofta. Hon hade brukat

komma upp på kontoret, för att tigga en slant av pappa Paul, när Paul och jag jobbade ihop. Hon hade då ofta satt sig på ett av våra ritbord och sett till att den lilla kjolen kom lite på sned och dinglat med de små benen. Småtjejer vill alltid kolla sin dragningskraft på lite äldre män. Och jag var väldigt dragen till tösen. Men givetvis hade jag aktat mig för att visa något. Man vill ju inte göra bort sig. Eller få farsan hennes på sig.

Nu hade Els-Marie, som jag också känt sen hon var tonåring, sedan flera år haft en riktig krämpa. Det var inte lungorna eller migrän. Hon hade råkat göra illa sitt knä ordentligt för många år sen i det att hon fastnade i en trampolin. Knäet bröts helt, och sedan dess så är hennes mest vanliga replik, vilken, trots att hon är så svensk man kan vara, alltid säges på Engelska, nämligen:

”It’s my leg you know.”

Och hennes nya, verkliga krämpa bestod i att benet hade börjat värka om nätterna, och hon var ibland helt till sig över detta. Och det kan man ju förstå. Mycket kan man ju stå ut med, men inte värk. Och piller ville hon inte ha. ”Inte ska man torska på Oxycontin eller vad det heter, å bli ett vrak på det medan man ännu e ung!!!”

I nästan alla situationer så ställde hennes strakben också till det. Els-Marie hade därför börjat bli åt det negativa hållet. Men fåfäng och inbilsk som hon, som skönhet ändå är, så blir användandet denna lilla replik, som i det att den utsäges på Engelska, ett markant försök till att det aktuella läget, och problemet med detta, skall upphöjas till en finare, mer internationell nivå, och inte åsyfta ett vanligt bondskt strakben.

Jag vet inte ens om det fortfarande – i vår tid, när folk blir kränkta av helt sakliga benämningar - heter strakben, när man har stelopererat ett ben. Det gjordes på Mallorca, där trampolinen nu stod. Kanske hade man i Sverige aldrig stelopererat.

Man förstår, att hon blir ledsen ibland. Jag oroade mig nu verkligen. Värk var hemskt. Om det nu var värk? Det kan ju nämligen aldrig veta, som utomstående. Kanske hon hade det för tråkigt? Hon bodde ju ensam.

Nu, när jag en dag ringde Els-Marie och frågade hur läget var, som svar på ett SMS hon sänt för några dagar sen där det stod: "Hej, gullet!", så svarade naturligt-vis människan, obekymrad om att jag just slagit vad med mig själv om att hon skulle svara just det:

"It's the leg you know."

Det kom senare under vårt samtal fram att Els-Marie skulle vilja att jag tog henne på bio eller nåt. Hon blev

hysterisk av att bara gå hemma, sa hon. Jag anade ju detta. Jag kände ju dessutom till hennes mönster och hennes *moods*, eftersom jag varit ju gift med henne. Jag skulle just till att säga att ingen människa går på bio nuförtiden, när hon plötsligt sa något, som fick mitt hjärta att hoppa upp i halsgropen.

”Paul ringde mig förresten.”

Jag kände nu kylan på min panna och även ilskans hetta i bröstet. Paul hade aldrig visat något som helst intresse för Els-Marie, när hon och jag var gifta, men nu hade han alltså lagt ut en rev....

”Va? Ha!”, sa jag, nonchalant.

Samtidigt arbetade min hjärna på högvarv. Detta var kanske den stora möjligheten att på något listigt sätt bli av med det sakramentskade banditaset!!!

”Ja.”, sa Els-Marie, som nu plötsligt gäspade. Hon hade väl blivit nöjd av min så himla dåligt dolda förvåning..

Els-Marie var, som jag också redan sagt, vacker. Om man bortsåg från strakbenet, och det gjorde man gärna, för så vacker var hon. Det runda ansiktet, hennes långa armar, hennes fasta kropp utstrålade det där, som får det att vattnas i munnen på en. Hennes hy var skinande. Hennes ögon var djupsvarta, och hennes mun alltid lite blöt och lätt öppen.

”Han ville, att jag skulle fira jul med honom i hans sommarstuga. I Varberg.”, tillade hon.

”Ha!”, sa jag enfaldigt.

Samtidigt pumpade min hjärna ut idéer på högvarv, och jag hade nu bara en kort stund på mig att besluta hur jag skulle berätta för Elds-Marie om Pauls och mitt förhållande, som hon inte riktigt hade klart för sig. Hon visste bara att firman hade strulat, och kanske att jag hade rykt ihop med Paul. Hon visste nog inte att han snott hela mitt livsverk ifrån mig. I affärer var hon helt obildad.

Jag beslöt mig för att ge en balanserad version av det hela, en version som skulle gå ihop med Pauls givetvis, men som – för Els-Marie – skulle framstå som att jag hade förlåtit Paul, och som att det hela inte spelade så stor roll. Säkert skulle detta förhållningssätt gynna någon plan, som jag skulle komma på senare. Det är aldrig bra att tala om för folk att man hatar en gammal polare eller kompanjon. Särskilt inte om man planerar att mörda denne.

”Ska jag titta upp en stund?”, frågade jag då, istället, driven av ett infall.

Els-Marie bjöd genast hem mig på kaffe, och jag var hos henne efter tre-kvart.

Hon såg strålande ut, fast lite sömnig, och var klädd i morgonrock.

Medan jag, sittande i hennes soffa, bläddrade i min iPhone efter biorecensioner, och under tiden talade

om att jag hade slarvat med mitt jobb jobbet och slutligen låtit Paul ta över hela firman, och att jag tänkte ta upp mitt gamla taxijobb för att slippa hålla på med all kodning och alla affärer. Jag blev för trött i huvudet av egen firma, menade jag, medan jag skummade annonserna för Myrtendals aktuella biotillställningar.

När hon skulle duka upp kopparna på soffbordet sneglade hon, medan hon klumpigt – med strakben och allt – rörde sig mellan bord och kök, över axeln på mig och såg vad jag googlade efter.

”Åh, va du e gullig alltså! Det hade jag nära på glömt att du var, lillen...”, sa hon mjukt, och det stora ljusa håret släppte ifrån sig en extra förförisk doft.

”Jaja.”, sa jag, ”Man gör vad man kan. Man behöver ju inte aktivt sträva efter att vara en skitstövel.”

Sådant fullständigt meningslöst och ologiskt prat var något som Els-Marie älskade. Hon lyssnade hänfört till strunt. Så länge det lät som kärlek.

Förnämligt vore, tänkte jag i ett blixtrande infall, om Els-Marie kunde se till att Paul var på landet, där jag kunde se till att denne råkade ut för en olycka. Det är alltid mycket enklare att arrangera såna saker ute på landet.

Els-Marie hade en stor väggspegel i vilken hon nu stod och speglade sig, drog in magen, ståendes i profil o.s.v..

”Man kunde kanske se nå science fiction?”, försökte jag, medan jag tänkte, att jag var lite hungrig också. Ja, det är ju helt naturligt att man känner sig lite hungrig så snart det öppnas perspektiv för en. Det är så man är, som människa, som rovdjur. Inför själva jakten och attacken försöker man se till att man har laddat upp med kalorier, så att man har kraft till genomförandet.

Således gick jag, medan jag försökte fundera ut en plan för likvideringen av Paul i dennes stuga under Julen, ut i Els-Maries kök, dit hon kom efter pliktskyldigast med sitt raka ben och snart försökte få till två koppar kaffe med hjälp av en brun liten maskin som jag en gång köpt på Jula för 250 kronor.

Slutligen beslöt vi oss för att gå och se den nya filmen om Skandiamannen och Palmemordet. Ingen av oss trodde att det var nå bra film, men den tillhörde ju vad man skulle ha sett. Den kunde kanske ge mig nåt uppslag, tänkte jag också. Men det sa jag inte till Els-Marie.

Vi tog oss till bion till fots. Det var bara några kvarter. Trots att Els-Marie haltade lite, så var hon så stilig att män stirrade. Hennes filmstjärnelika ansikte med det

stora blonda, svallande håret och hennes magnetism var fortfarande alltihop effektivt. Anmärkningsvärt. Hon var ju trots allt över de trettio.

Vi satt snart bredvid varann i den lilla biosalongen på Filmstadens annex i Myrtendal. Jag skulle hålla utanför henne mina planer, men samtidigt utnyttja henne till bristningsgränsen. Hon var inte lite fräck, som berättat för mig om Paul, och sen utan vidare följt med mig på bio, iklädd nån vit fluffpäls och utslaget hår.

Hon föreföll denna kväll nu extremt nöjd med tillvaron. Hon tycktes inte ha minsta ont i sitt knä. Kanske hon ville skryta med att hon blivit bjuden av Paul? Så tarvlig hon var ibland, tänkte jag och stack självsikt ner handen i chipspåsen utan att först bjuda Els-Marie.

Filmen rullade igång. Självt har jag aldrig trott, och kommer aldrig att tro att det var Skandiamannen, som var mördaren. Nu talades det även om att han blivit förtalad av själva filmen.

Vad hade Palme gjort mot Skandiamannen? Inget. Inte alls som det Paul hade gjort mot mig! Min självupptagenhet retade till och med upp mig själv. Jag fick se till att jag behöll mitt sunda förnuft.

Själv måste jag ju se till att jag – likt Skandiamannen – hade alibi. Men hur då? Jag kunde ju inte både utföra mordet ute i stugan i Varberg, och samtidigt skaffa mig

alibi genom att vara någon annanstans. Det var då – mitt i filmen – som jag kom att tänka på Stig.

När filmen, som vi båda tyckte var eländig, var slut följde jag Els-Marie, som var trött, hem och begav mig sedan omedelbart till Johns garage, på Parterrgatan. Denna gata låg inte långt från mitt eget lilla tillhåll. Jag plockade ut en av de två kärrorna som John ägde för att starta mitt pass. Jag körde bara natt. John gillade själv inte att köra natt.

Det var inte ofta jag träffade John, men jag hade nyckel till garaget, som var ett enkelt skjul av omålad korrugerad plåt, som skramlade när det blåste.

Jag hämtade ut bilen och körde sen till klockan var sju på morgonen, då jag ställde tillbaka bilen i garaget, efter att jag hade tankat upp den till max på Preem, så som vi brukade. Jag hade inalles inte tjänat mer än 1300 louisidorer. Men det räckte till att köpa lite mat på Lidl, som jag bar hem i en papperspåse.

Medan jag kört hade jag funderat. Jag var inte säker på detaljerna i min plan, men när jag promenerade hem med påsen från Lidl, så tyckte jag att den successivt klarnade. Den innebar, som ni väl själva redan räknat ut vid det här laget, att få Stig att utföra själva mordet

på Paul i stugan, medan jag själv skaffade mig alibi i stan.

Nu återstod alltså bara den lilla detaljen att få ensamme eländige Stig, som ju inte hade det minsta med saken att göra, och som dessutom varken kände Paul eller ens på distans hade något otalt med honom, att ta livet av denne. Men det var här jag trodde mig kunna prestera ett mästestycke.

Ni vet ju inte hur jag är, och vad jag har för talanger, men sanningen att säga, så kan jag övertala människor till praktiskt taget vad som helst. Jag sätter mig först medvetet in i hur de är, vad deras hetaste önskan och begär är för något, och lockar dem med guld och gröna skogar, bara för en liten, liten tjänst åt mig, deras enda sanna vän, här i den stora falska världen!

Men jag var tvungen att ta mig en lur, och dessutom vänta på att Stig skulle vakna. Människor, som står på tunga mediciner, sover halva dagarna, så det var på alla sätt ändamålsenligt, om jag tog mig mina sex timmar så här på förmiddagen.

Efter att ha ätit några smörgåsar med stekta ägg på i mitt eget lilla kök, som var rent och snyggt men illa trångt, så vädrade jag mitt storarum, som också var sovrum, i en kvart. Sen stängde jag till balkongdörren, drog för alla mina mörka gardiner och gick och la mig

under täcket efter att ha klätt av mig helt, utom kalsingar och undertröja. Jag hade alltid en liten tunn vit workshirt på mig under skjortan. En sådan absorberar svetten. Jag har köpt denna på Clas Ohlson. Ja, jag vet att de flesta människor inte köper sina kläder på Clas Ohlson, men jag gör det.

Jag är inte konventionell; jag gör vad jag vill och är varken tyck-mycken eller fåfäng. Några dygder måste man ju ha!

Klockan var 08.00. Snart sov jag som ett barn, troligen lugnad och tillfredställd över att jag hade lagt upp en solid plan för framtiden.

KAPITEL FYRA

Vid tolvtiden vaknade jag med ett ryck. Lägenheten var halvmörk. Jag hade ju gardiner, men de slöt inte helt tätt. Vad vaknade jag av? Konstigt. Undra om det inte var nån slags ... lyckokänsla? Jo visst! Och av att jag kände mig otroligt ... ung! Ja, så var det. För en gång skull kände jag mig som arton år igen.

Jag har inte på många, många år känt någon genuin rent sinnlig lust att leva. Och nu, när jag var fyrtio år och några månader gammal, så var jag plötsligt helt i mitt esse. Så underligt.

Det formligen spritte i kroppen. Bilder, filmer och visioner av unga flickor i långa rader formade sig för min inre blick. I det jag inför dessa upplevelser svalde tjockt ett par gånger, så gick jag upp och drog undan gardinerna, och såg ut över den lilla gräsmattan två våningar nedanför. Jo, minsann, där satt två ungdomar, två unga tjejer och skrattade.

Det var väl dom som väckt mig, och satt igång det hela, tänkte jag belåtet, och gick sen, utan att närmare granska dessa varelser, vilka väl kunde vara gymnasister, unga larmande, puerilt aningslösa, för att laga till en kanna riktigt mörkt och gott arabiskt kaffe.

Jag läste nånstans att man inte blir piggt av kaffe, men att kaffe gör att man inte känner sig trött. Denna upplysning har jag efter det haft omöjligt att begripa. Vad är skillnaden? Om det finns någon?

Så är livet fullt av egendomliga distinktioner. När jag nu, i mitt omedvetna förberedde vad jag skulle säga till Stig, så var det ju en hel serie av sådana nästan omöjliga distinktioner, som i rätt ordning måste förmedlas till Stig. Meddelanden in till Stigs cortex, limbiska och frontalloben, för att där forma en övertygelse som glänste av självklarhet och moralisk evidens. Stig måste helt enkelt fås att tro, att det han just skulle VILJA utföra, var det Absolut GODA!

Om jag kände mig korrupt? Nä. Inte det minsta. Jag hade ju rätten på min sida! Varför skulle Paul förstöra mitt liv, och jag inte få förstöra hans? Alltihop var fullständigt självklart. Det svåra var inte att övertyga Stig om detta, men att få Stig att tycka, att det vore värt det, att bisträcka mig sin egen förmåga, för att göra Pauls frånfälle möjligt. Att Stig dessutom skulle se det som ... sitt livs chans!

Jag ville inte bara framkalla en aktualitet ur en möjlighet. Jag ville att Stig skulle se denna plan som en skänk från ovan. Som en *Once in a Lifetime Opportunity*. Allt blir lättare, om man gör lite pingstkyrka av det!

Man skall inte krångla till saker!! Allt krångligt bör skulla ersättas med övertygelse.

Nu fick man givetvis inte överdriva, förstås. Stig hade ju sina dubier, och han var bildad och var kritiskt lagd. Han hatade till exempel psykopater. Det fick man ta med i beräkningen.

Så, efter att lyssnat på nyheter på radion, tvättat av mig och klätt mig, såg jag mig i spegeln. Jag såg lagom städad och hygglig ut.

Jag var denna gång, och i hela mitt umgänge med Stig från och med nu, också noga med att inte ha på mig nåt rakvatten, eller parfym, eller nåt som luktade starkt. Människor som skall fatta ett viktigt beslut, behöver fatta det i sin egen lukt, annars ångrar de beslutet sen när de kommer ur påverkanszonen av den andres lukt. Beslutet får, så att säga, inte lukta den Andre. Det måste lukta Själv.

Sen jag med en viss ömhet stirrat på min lilla stringbokhylla, å vilken alla de små Pulp-fictiondeckarna stod, vid sidan om Philip K. Dick-böckerna, vid sidan om den lilla raden med databöcker och böcker i matematisk logik, så lämnade jag lägenheten, klädd i en enkel sport-mundering. Jag tog min blå vindtygsjacka på, trots att det var lite för kallt för den, men jag ville ju framstå som smått hjälplös och rejält behövande, när

jag träffade Stig. Ingenting ser ju mer ynkligt ut än en kort, mörkblå vindtygsjacka utan krage.

Stig var kollossalt känslig när det gällde ulstrar, långa beigea kamelhårsrockar och sådant.

Jag hade knappt tagit på jackan, när jag tyckte att behövde lite kaffe till,

Sen, när jag med ett halvt öra lyssnat till nyheterna på radion, så kom jag på andra tankar, tog av mig jackan igen och beslöt att vänta till kvällen med att besöka Stig.

Jag skall förklara: Stig var alltid orolig under dagen och sökte då alltid olika sätt att hantera ångesten och villrådigeten. Det var piller hit och piller dit, och olika promenader och besök på bibliotek och titta på fåglar i hamnen och sånt. Allt som en dag i sänder gjorde att han överlevde. Först framåt klockan sex på eftermiddagen började en mer logiskt organiserad tankeverksamhet att inträda hos denne. Alltifrån unga år hade han för vana att gå till sängs tidigt, som alla med psykoser gör, i hopp om att dan därpå vakna som nyfödda och fullt friska, utan symptom. Att detta sen alltid gäckades, det lärde sig aldrig såna som Stig.

Ständigt vaknade Stig, efter att lagt sig klockan åtta, upp klockan ett på natten, och tillbringade sen resten av denna med att läsa omöjliga böcker och så på gamla suddiga filmer på YouTube, så att han till sist utmattad och förvirrad stöp i säng igenom vid sextiden på morgonen, för att då sova till klockan elva.

Nu hade jag alltså, genom att ta detta i beaktande skaffat ytterligare tid att bearbeta min plan, och beslöt att i dagtid göra en grundlig koll beträffande Pauls stuga.

Så tänkte jag istället ta mig en tur nu, lämpligt klädd i dessa nästan sportiga kläder, och försedd med en tjock halsduk, en mörkröd, ut till Pauls sommarstuga. Det var ingen idé att skjuta på detta, som det måste göras. Eftersom det var onsdag, i mitten av november, så räknade jag inte att Paul skulle vara där ute. Han hade ju fullt upp med "min" firma. Det var ju ett jättekontrakt han hade med PREX-Speed, som lätt var värt så där 100 miljoner louisidorer, vid pass.

KAPITEL FEM

Alltså kunde jag i lugn och ro undersöka hans nyinköpta lilla kärleksstuga vid kusten. Pauls stuga visste jag låg i ett område som hette Portierens Dröm, invid Stenviken, och var ett reguljärt medelklass sommarstuge- (inte koloni) område, där priserna väl låg på så där en två och en halv mille. Alltså ett enkelt område, med bara enplans små trähus. Kanske en fyrtio, femtio, utspridda med lite bergsknallar och dungar och vägstuppar emellan. Rätt lummigt var det, som jag någon gång varit där ute.

Jag fann vid bussterminalen en buss, Gula Rundan, som genast tog mig direkt till entrén till stugområdet. Jag betalade med magnetkortet och tog plats längst bak i den nästan tomma bussen. Den var helt modern och dess inre var trevligt klädd med diverse mjuk klädsel i mörkviolett, åt det blå hållet. Jag kollade min telefon, och medan vi flöt iväg ut ur stan - det var en elbuss - så fotade jag till höger och vänster. Mest till vänster, då jag satt till vänster, längst bak.

Dagen var grå, och regnet hängde i luften. Temperaturen var väl c:a sex grader, men jag fann vädret alldeles utmärkt. Den där känslan av ungdom, som jag vaknat upp med, satt kvar i kroppen. Bussens gungande för-

stärkte frihetskänslan, och jag tänkte lägga upp ett knä mot stolsryggen framför, men avstod, då jag själv vet hur jag ser ner på folk som är över 16 år, som betar sig som om de vore befriade från tid och rum.

Busschauffören, en indier eller nåt, med en röd turban, brydde sig inte alls om sina tre passagerare. De två utom jag var två äldre män, som troligen skulle ut och fiska. Vi var ju på väg till havsbandet. De hade ryggsäckar och kastspön i ljusbruna fodral, samt kepsar på huvudena.

Medans jag satt och fotograferade olika rondeller, och små fabriker, fotbollsplaner och små fula lådkyrkor i cement, som passerade längs landsvägen, så växte det långsamt fram en misstanke om att Stig, när han kom att sitta här på bussen för att åka ut till Portierns Dröm, för att ombesörja sin tjänst till mig, skulle tveka. Nog skulle han, på grund av själva den intensiva frihetskänslan i själva bussfärden komma att ångra sig!! Jag visste det, om jag än inte var riktigt säker på någonting beträffande Stig. Jag visualiserade hur han skulle gå av bussen hållplatsen INNAN Portierns Dröm, kasta pistolen i ån, på ett djupt ställe, och ta nästa buss direkt hem för att lägga sig på sin obäddade säng med skorna på och lyssna på Prokofjev.

Alltså behövdes nåt mer för att försäkra sig om Stigs deltagande. Man måste slå ut frihetskänslan Stig skulle få på bussen. Man skulle nödgas att sockra alltihop.

Så kom det sig att jag bestämde mig för att skjuta upp besöket hos Stig ytterligare en gång. Närmare bestämt till veckan därpå, och istället ägna mig åt att skrapa ihop tjugotusen, eller vad som krävdes, för att köpa en tur- och returbiljett, flyg, till Tahiti, dit – av någon anledning – Stig alltid velat åka. Han hade aldrig varit utomlands, om man bortser från Fredrikshamn. Men jag tänkte nu, medan jag stoppade ner iPhonen i innerfickan, att om jag kom med ett kuvert i handen, där dessa biljetter, tillsammans med några väl valda broschyrer om lediga rum på Tahiti låg, och gav Stig, så skulle allt vara beseglat. Inte minst Pauls öde!

Stolt över mitt förutseende skarpsinne bespetsade jag mig nu på möjligheten att dock bese Pauls lilla hus, så att jag kunde se vad Paul endast skulle äga en mycket kort tid till. Sedan fick denne se sig som endast en av många följeslagare till Sankte Per, alternativt till nån lägervakt i svavelriket.

Jag brydde mig inte om metafysik. Vad i all sin dar hade Helvetet med mig att göra? Grotteska vidskepelser!

När vi var framme vid Portierns Dröm och skulle stiga av, så upptäckte en av gubbarna med kastspöna, att den ena av dem, en med en liten sned röd mustasch, magert ansikte och en glugg i munnen, där framtänderna skulle suttit, att han satt sig i nåt, nån färg eller nåt bläck, på sätet på bussen och fått byxorna nästan förstörda. Avstigning var på denna bussen bara där fram, och gubbarna blockerade nu utgången, i det att de båda nu försökte få ur den turbanklädde chauffören något om bussbolagets ersättningsvillkor för förstörda persedlar. Men chauffören såg mest frågande ut.

Då vände sig den andre av fiskarna om, en bredare, svartmuskig karl med mörk skäggbotten, á la Richard Nixon, och spände ögonen i mig och frågade:

”DU? Vet du nåt om försäkringar? Du ser ut som en kontorist?”

Jag studsade. För att försöka att dölja mitt ansikte så drog jag ner kepsen lite grann. Jag ville ju inte i onödan bli sedd och ihågkommen här ute. Än mindre blanda mig i legala tvistemål

”Vad e de med dig?” undrade man med gluggarna.

”Ingen aning”, sa jag, som svar på den första frågan.

”Men du kan la googla?”, sa gluggmannen. ”Jag såg att du hade en iPhone!”, tillade han.

”Jag vet inget om sånt. Och jag mår faktiskt inte riktigt bra.”

Med dessa ord trängde jag mig förbi de två och ut i friska luften.

Att jag inte hade funnit mig bättre var bara ytterligare ett bevis på, hur förberedd man måste vara. In i den minsta detalj!

Jag svor åt mig själv när jag efter en omväg nu närmade mig Portierns Dröm.

Borta vid bussen hade de två männen stigit av, nu med nån slags papper i handen. Chauffören hade väl gett med sig och gett dem adressen till nån klagomur eller nånting. Kanske han inte var så bra på svenska, eller så hade han inte förståelse för fiskargubbar som klagade över en fläck på byxan?

Nu väntade jag i skydd av ett litet skjul där en sned träskylt och diverse reklamlappar förkunnade att det en gång varit en busskur, för ett annat bolag, tills gubbarna försvunnit norröver, där det låg en större hamn än den som Portierns Dröm erbjöd. Den lilla samfällighetshamnen var bara för segel och fiskebåtar av mindre slag, som Starbåtar och jollar och enklare ruffade moterbåtar. Jag såg mig åter omkring och steg in bakom den lilla byggnaden.

Man visste inte var bevakningskamerorna satt. Det var bäst att vara försiktig. Jag fällde upp jackkragen så högt

det gick. Eftersom det nu nästan var vinter, så skulle heller ingen tycka illa vara om de fick syn på en människa vars ansikte var till $\frac{3}{4}$ -delar dolt av en halsduk. Jag hade med mig en ullig, röd sådan, som jag nu drog upp en bit över nästippen. För att ytterligare maskera mig hade jag också ett par tjockbågade svarta glasögon med tonade glas. Hela området var folktomt, ungefär som det brukade vara förr i tiden vid koloniområden vintertid. Det var lite egendomligt, men inte mystiskt där ute. Men nu var stugorna väldigt små, och de låg också i grupp på ett udda sätt, så att folk kanske tyckte, att här kunde man mest bo på sommaren. Kanske fanns det vissa regler. Kanske var det en modesak. Portierns Dröm – Boförening. Så stod det på en skylt. Kanske ägde många hus vid Medelhavet också, eller så ägde man husen av en slump, eller som investering.

Jag skyndade in genom den stora porten till Portierns Dröm, där ytterligare ett anslag förkunnade att hela området var privat.

”Jävla idioti!” ropade jag, irriterad över folks otroliga åpenhet och oginhet. Var det något som jag blev vansinnig på här i världen så var det snällhet.

”Absurt.”

I själva verket var området, just som jag minns det, inte tråkigt i sig, men kuperat och varierat. Och nu hade

man dessutom fått upp mer träd och buskar än förr. Vissa hus hade anlitat firmor att bygga hela fantasiträdgårdar, och många var försedda med höga plank, nästan i stil med bullerplank. Här och där hade man även sprängt en liten pool, eller åtminstone en damm. Några hade en baseballkorg.

Så var det en lustig by i ett komplicerat kustlandskap. Helt avlövad nu visserligen, som det alltid var November. Men ändå.

Kanske ett eller två – högst tre - av husen visade tecken på liv, tänkte jag, när jag metodiskt, genom en skenbart vårdslös promenad med huvudet långt nertryckt i halsduken och mellan skulderna sicksackade mig igenom hela området, med dess sextiotre hus. Jag promenerade från vägen ut mellan tomterna till det delvis med blåstång i förruttnelse belamrade vattenbrynet och den lilla marinan, som i väster avslutades med en stor vågbrytare av granitblock.

Några fiskmåsar betraktade mig slött i den bleka dagen, som tycktes i sig själv under några tidlösa sekunder meddela att ljusare än så här, det blev det inte. Klockan var nämligen också två.

Jag tänkte att det inte egentligen kunde spela så stor roll, om jag visade mig öppet här, i närheten av Pauls sommarställe, eftersom jag inte tänkte återvända hit, men bara rekognoscera.

Det gäld i själva verket bara att skaffa mig en ordentlig uppsättning av bilder och minnesbilder av alltihop, och sen planera och instruera Stig efter vad jag på det viset fick fram och kom underfund med. Om man nu ändå skulle använda brutalt våld, och det var det planen bestod av, så behövde man inte vara särdeles raffinerad med detaljerna, så länge man såg till att lämna så få spår som möjligt efter sig.

Eftersom det brott jag planerade inte skulle ske förrän dagarna kring jul, kanske på självaste Julafton, så var jag ju tidigt ute. De erfarenheter jag har av övervakningsbranschen och dess kameror, har lärt mig, att de flesta videokameror som man använder sig av i villaföreningar har innehåll som sparas högst i en månad. De raderas alltså kontinuerligt med en månads intervall, och fylls med enkel successivitet på med nytt material.

Jag kunde känna mig säker, tack vare att jag nu hade den framförhållning jag hade.

Jag kontrollerade iPhonen och såg att laddningen var god och att jag hade gott om utrymme för bilderna i den.

Så sökte jag återigen reda på Pauls hus, som låg nära den norra delen av kajen, intill ett litet berg, där man inte ansett det lämpligt att bygga nåt hus, men uppe på vilket man placerat en granitsten med en vitmålad

flaggstång. Där uppe stod också en liten antikinspire-rad bänk av gjutjärn med betsade träspjälor i sittpartiet. Bänken var fastkedjad vid en ten, som satt fast i berget.

Pauls hus och det lilla berget låg i sin tur nästan intill det stängsel, som åt en skog och ett litet berg skiljde sommarhusområdet från det omgivande landskapet, som tills bara för en tio år sedan varit en lantlig idyll. Nu hade några markägare och småhusbyggbolag från Småland tjänat storkovan på att konstruera denna lilla sockersöta diminutiva semesterort för medelinkomsttagare.

Pauls hus såg ut som de andras, stort sett. Ett lågt vitt enplans trähus i vinkel, utan källare, liggande panel, med en liten altan i mitten, där en ensam parasoll stod och slokade invid några halvtrasiga billiga trädgårdsmöbler från Jysk. Den bleka höstsolen försökte då och då tappert bryta igenom det grå höstdiset, men misslyckades hela tiden.

Några fiskmåsar flaxade omkring, kanske halvt upplivade av min närvaro, som de nog misstänkte kunde betyda att en och annan soptunna kunde fyllas på, eller nån påse med mat glömmas utanför en köksdörr. Sådant är ju måsarnas liv. Tänkte jag, medan jag ut alla vinklar nu äntligen började fotografera huset, efter att

jag kontrollerat att det i de två husen som låg förhållandevis nära, ingen människa syntes till.

Snart stod jag vid köksdörren till Pauls hus, och kände på det i S-form böjda gjutna, ganska tunga, blanka mässingsvredet. Dörren var dock låst.

Fattas bara annat.

Ur vänster rockficka fiskade jag upp en dyrk. Redan som pojk hade jag, av kamrater blivit invigd i dyrkonsten, och det tog mig inte mer än tio sekunder att öppna dörren till Pauls hus.

Väl inne i hallen tog jag av keps och halsduk och knäppte upp den lilla blå jackan. Jag kollade ledningarna innanför dörren och såg att något tjuvlarm inte fanns. Då slappnade jag av något, provade lyset genom att trycka på ljusknappen i hallen.

Hallen flödade i ljus och jag log. Efter att ha tagit av mig skorna, så strosade jag sen runt i det lilla huset och beskådade det enkla möblemanget, och de ljusa tavlor, som allihop såg ut att vara billiga tryck, föreställande skärgård, båtar och småfåglar, köpta via någon firma på EBay, som dussinvara.

Textilierna var mer påkostade, och på golvet i storstugan låg flera äkta fårfällor på golvet. Kanske hade Paul

köpt dem nyligen, och medan han drömde om att ta hit Els-Marie, så hade han köpt några mjuka stora fårskinn för att ha och lägga henne på? Jaja.

Jag tog fram mobilen och fotade alla tre rummen och köket och även badrummet. När mat fanns inte i kylen. Jag tog ett glas vatten, som smakade alldeles utmärkt.

Nu hade jag i första hand tänkt mig att Stig skulle skjuta Paul rakt genom ett av de stora perspektivfönstren som vette mot altanen. Rakt i huvudet. Men man får ändå planera lite bredare. Jag kollade fönstren och såg till min förvåning att de bara var enkelglas. Så var inte stugorna ens vinterbonade.

Jag steg sen ut på altanen och fotade där också. Här fanns ett utmärkt ställe, mitt inne i vinkelns spets där man kunde stå, helt skydd för dem inne i huset, för att sen luta sig fram, lyfta revolvern och så skjuta den som satt i soffan, som var konventionellt placerad på långsidans vägg inne i rummet.

Det borde bli lätt. Om det inte gick med första skottet, så fanns det ju fem till.

När jag tyckte att jag var klar med min inspektion, så tog jag på skorna, släckte ljuset och lämnade huset, för att åter ta mig till bussen.

En mås satt på det vita trästaketet som löpte runt den lilla tomten.

”Där sitter du.”, sa jag dumt medan jag svepte halsduken om näsan, och sen såg på armbandsuret att klockan var sex. Mörkret föll i detsamma och jag fick bråttom, då jag inte tycker om att gå omkring i mörker i små sommarstugeområden.

Jag mötte ingen, och jag tror inte att någon såg mig.

Lite risker får man ta. Jag är inte i något avseende fundamentalist.

KAPITEL SEX.

Under den följande veckan förberedda jag den allra viktigaste delen i min plan, vilket givetvis var SJÄLVA ÖVERTALNINGEN AV Stig. Det var ju den som skulle avgöra om det alls blev något av med avdaga-gatagandet av mitt hatobjekt, - eller inte ...

Så skaffade jag fram biljetteran till Tahiti, gjorde upp en skiss över området åt Stig, samt bestämde träff med denne, hemma hos honom, följande tisdag. Pengar till att inhandla de dyra biljetterna fick jag låna dyrt på nätet.

John – efter en liten påstötning, och frågor om dennes familj - bjöd mig även hem på middag nästföljande helg.

Det var ju utmärkt, att komma hem till honom, få träffa hans fru och den lille Reine, åtta år, som jag hört så mycket om. Det var i själva verket extraordinärt bra, eftersom jag ju just tänkt låta dem bjuda hem mig på själva Julafton!

Det var bra, eftersom det var en del av planen.

Jag ringde Els-Marie och tackade för biosällskapet. Hon var nu på ganska gott humör, och hade tydligen köpt sig lite nya kläder. Jojo, tänkte jag. Det är Paul, som tydligen tullar på ännu inte inkasserade vinster.

Men jag kunde ju företaget utan och innan, och jag visste att den typen av kontrakt som man skrev, inte minst med PREX-Speed, inledningsvis medförde en hel gynnsamma förskott.

”Han blev skitarg, för att jag gick på bio med dig.”, sa Els-Marie plötsligt, nästan tonlöst.

”Paul?” sa jag.

”Ja, Paul blev jättearg, för att jag gick på bio med dig.”

”Ja, men det är väl klart”, sa jag överslätande, ”jag som nästan pajade hans firma för honom och allt... Det är väl klart, att han inte ens vill höra talas om mig!”

”Mm, han är lite konstig. Han verkar nervös också.”

”Nervös?!” Jag hajade till. Tänk om Paul misstänkte något! Om han tolkade min tystnad och passivitet som

”Asch, det kan vara vad som helst. Vi ska i alla fall fira jul tillsammans.”, tillade hon hastigt.

”Jaja”, sa jag otåligt, inställd på att saker och ting skulle förlöpa enligt min egen fantasi. Men jag frågade ändå, - efter en kort paus - dels för att vara liter artig, dels för att få veta:

”Ensamma ni två alltså? På jul? När alla brukar träffa släkten?”

”Ja, Paul ville ha det så. Bara rå om varandra, sa han.”

Hon verkade oberörd av allting, när hon sa detta. Som om hon inte brydde sig om ifall jorden snurrade runt solen, eller om det var tvärtom.

”Han kanske är nervös för julen.”, sa jag, för att verka normal. Jag brukade ju, eller hade brukat, retas med henne om allt. Men så frågade jag också, eftersom hon inte reagerade:

”Hur är det med värken då? I benet?”

”Oh, tack för att du frågar”, sa Els-Marie, och jag kunde riktigt se hennes äkta leende invid telefonluren där på andra sidan linan, ”men det är mycket bättre. Jag har gjort så, att jag har köpt en flaska Vermouth, och ...”

”Jaja, jag förstår, jag förstår. Du behöver inte dra alltihop.”

Jag kände ju Els-Marie. Men att hon söp mycket, det trodde jag inte. Hon var alldeles för noga med sitt utseende

Vi la på, med löfte om att snart höras av igen. Hon brydde sig inte om vad folk tyckte att hon skulle göra. Det var hon för vacker för att göra. Paul fick ta henne som hon var...

KAPITEL SJU

Middagen på lördagen hemma hos Johns med familj avlöpte utan större överraskningar, vilket ju är normalt vid första besöket i chefens hem. Hustru Åsa bjöd på köttgrotta med grönsaker och klyft-potatis, och som förrätt hade vi vol-au-venter. Reine satt sedan hela middagen och upprepade ordet ”volevang”, tills jag bad at få låna dennes smartphone, och sen med några snabba åtgärder skrev ett litet script i ett program i telefonen, varpå jag knäppte ett foto på honom, processade det i scriptet, samt sen giffade det, så att han nu hade en rörlig bild på sig själv som våldsamt grimaserande. Jag sparade fotot åt honom i hans telefon.

Alla i den lilla familjen skrattade och blev våldsamt imponerade. I själva verket hade jag ägnat flera timmar på fredagen för att förbereda tricket.

När jag så i villervallen nämnde att jag skulle vara ensam på årets Julafton, så blev jag ju bums bjuden till de ärliga och redliga människorna denna högtidsafton. De enda som också var bjudna var Åsas syster Tessan, samt Johns gamle far, Ernst, som varit språkprofessor i hemlandet, vilket visade sig ha varit Estland. Jag hade ingen aning om att John hade rötter utomlands, och nämnde att jag inte nånsin vari i Estland, men bara sett detta land på långt håll genom en kikare ombord på ett lastfartyg en gång som ung.

Påföljande tisdag var jag alltså så på väg till Stig för mitt nästa mästerstycke. Ett herkulesförsök minsann att få denne att utföra ett mord, för min skull! Inte vem som helst kunde ju lyckas med en sån sak, men baserat på A.) mina kunskaper om Stigs personlighet, samt, B.) , min övertygelse om min egen förmåga, så visste jag att jag hade en god chans. Det vore givetvis löjligt att ange en procentsats här, men chansen att jag skulle lyckas bedömde jag ändå vara sisådär 75%.

Bara om Stig skulle må väldigt dåligt denna dag, förvirrad eller apatisk, så skulle chanserna vara sämre.

Jag åkte i nära nog i oändlighet, delvis i tunnlar, för att nå ytterområdet, Kopparträsk, som låg ungefär mittemellan Myrtendal och själva metropolen.

Väl framme promenerade jag i höstmörkret till dennes hyreshus, vars fasad bestod av vertikala rader med ett slags cementblock med en massa småsten, grå och gnejsartade, i ett plotter, och klättrade upp till våning tre. Jag ringde på dörren till Stig, medan jag kände i kavajfickan att biljetterna var med, samt skissen över altanen och storarummet, samt kartan över sommarstugeområdet. Skisserna hade jag ritat i ett gammalt Paint-program för Windows 95, i en gammal dator, som jag brukade tömma allt innehåll i då och då. Det var inte mycket besvär för mig, som var så van vid datorer, att se till att inget skulle kunna spåras.

Stig hörde med intresse på vad jag hade att säga om Paul.

Stigs känsloläge och hälsa för dagen kunde beskrivas som gynnsamt. Hans ögon var vakna av normalgraden, mimiken förhållandevis livlig, talet förhållandevis snabbt och han tycktes till och med vara nydusbad.

Han förstod att jag hatade Paul, om det nu var så att Paul hade lurat av mig firman.

”Har han tagit Els-Marie också alltså?” Detta var för Stig värre.

Det var, som jag redan påpekat, inget som helst fel på Stigs förstånd. Tvärtom. Han kunde ibland med en hänsynslös logik smula sönder varje haltande resone-mang. Även mina.

”Japp”, sa jag, ”inte nog med att hela firman försvann. Nu gav han sig i triumf – uppenbarligen för att helst totalt knäcka mig in i själen– på Els-Marie också.”

Medan jag, i något som liknade äkta vrede, tänkte på hur Paul arrangerat de tre fårfällarna o på golvet i stu-gan, sade jag:

”Det värsta är hans elakhet.” Jag pausade. ”Men *rent kallt* kan man också resonera så här, att det inte alls behövde vara så här! Man kan förstås göra något åt det.”

Stig nickade, där han satt i en nersutten fåtölj, bred-bent, och med händerna, nästan nere vid golvet ihop på det sättet, att han tryckte fem fingrar mot fem andra fingrar, med fingerblommorna. Han var iklädd en blå, kritstrecsrandig, mycket för stor kostym och vit skjorta. Hans tjocka svarta hår stod åt alla håll. De tunna – nästan cirkelrunda - stålbågade glasögonen hängde ner på näsroten.

Papegojan satt på den övre av två pinnar i buren och granskade oss, medan den då och då lyfta höger fot, som om den lite hejade på oss och skulle få oss tala fortare eller klokare eller något... Det skramlade lite i

burens få träpinner och plastdelar av gojans rörelser. Annars var den tyst, förmodligen viss om att den bara kunde upprepa, och inte alls forma egna ord eller tankar.

”Göra vad?”

Jag gymnastiserade nu min panna, genom att föra mina ögonbryn upp och ner, upp och ner, och sa sen till Stig, som förvånad över min mimik sänkte sin haka något:

”Jag skulle,” sa jag med fast tröst, ”kunna få både hela min verksamhet, min firma, mina pengar och framför allt Els-Marie tillbaka, om Paul råkade ut för en olycka!”

Stigs haka fortsatte att sjunka. Härvid omöjliggjordes nu de hallucinationer, som gärna uppkommer hos känsliga personer, om käkens muskler är spända. Jag fick alltså i och med detta Stig att totalt koncentrera sig på vad jag sagt, istället för på eventuella bilder, som, av diverse energi-ekonomiska skäl uppkommer onödigtvis och på fel plats hos personer, som har ett av oro överansträngt cerebellum.

”Olycka?”, undrade Stig, i ett försök att begripa.

Personer med Stigs psykiska karaktäristika skall alltid nödvändigtvis begripa allting, och likt envetna klövdjur ger de aldrig upp, vad gäller detta, trots att det ju i

majoriteten av alla de företeelser, som livet erbjuder, inte finns minsta sak att begripa.

Jag tänkte *på* att i Stig hade jag en person, som brukade roa sig med att skriva deckare och thrillers. De utgavs visserligen aldrig, åstadkom aldrig ens en refuseringsbrev, men han borde ju i alla fall vara bekant med mordets konst, i ett par varianter, tänkte jag.

”Hur då?” fortsatte Stig, rynkande sin panna.

Jag skänkte en vänlig tanke till Jungfru Maria et consortes, och tänkte att jag kommit ett bra stycke framåt, men sa istället:

”Jag tänkte att jag skulle skjuta honom. Med pistol.”

Det blev tyst i en hel evighet.

”Mmm”, sa Stig, och tittade ner i golvet, medan kroppen stillnade i tungt grubbleri.

Inte värt att störa tänkte jag. Men nog verkade det som om allt gick tusen gånger lättare än vad jag trott.

”Men säg att du skjuter honom. På gatan då?”

”Nja...”, sa jag.

”Men det är ju sanslöst. Så springer du ifrån där... Och sen är du ju den första man misstänker. Den ende som tjänar på det är du!”, sa Stig, bevisande sin logik och sitt klara förstånd.

”Exakt”, sa jag. ”Det är det, som är kruxet.”

Sen blev det åter tyst.

Papegojan stirrade som förhäxad på oss.

Hissen ute invid det nästan 60 meter höga trapphuset tycktes åka upp och ner två gånger, innan Stig sa något.

”Det är ingen bra idé.”

Nu var jag på ruta ett igen.

Jag kliade mig i huvudet.

”Jag tänkte skjuta honom i sommarstugan, när Els-Marie är där. Som vittne.”

Stig stirrade på mig. Jag visste att Stig beundrade mig, men nu såg jag tvivel i hans blå ögon.

”Alltså inte själv”, sa jag, snabbt.

”Va?”

”Nä, jag tänkte be dig, iklädd svart dress och rånarluva, skjuta honom, medan jag är på julkalas hos min chef på Droskan.”

Nu satt Stig mer blickstillä än förut. Troligen andades han inte ens.

Om man nu kunde ta ett foto av Stig, och förstora det och hängde det på en utställning, så skulle det kunna bli världsberömt. Ty det är ju så nuförtiden att fotografer inte bara är fotografer. Dom är filosofer lika mycket. Och den filosofiska texten, marknadsföringsessän, intill fotot på den totalt andlöse Stig med det förvuxna ansiktet, det vilda hårsvallet, den stora kostymen och den absolut hejdlöst förlorade, ja, sanslöst

förlorade blicken, skulle kunna illustrera ett modernt trauma. Männskligheten, inför anblicken av sitt genom sitt abnorma utnyttjande av fossiliserade ormbunkar och kräftdjur, nära förestående slut.

”Jaha, *so that’s why?*”, sa Stig långsamt.

Jag blev lite kall.

“Absolut INTE!” sa jag, ”det får du inte tro. Så är det absolut inte! *Jag älskar ju dig!*”

Stig stirrade emellertid på samma vis, tomt ut i rummet mot nån ort till höger om min armbåge.

”Ingen bryr sig om mig, nånsin.”, sa Stig.

Detta var höjden av olycka och misär. Miserere, miserere, tänkte jag. Så fel han har! Herregud.

”Nej, nej” sa jag ”det är bara det, att det är RATIONELLT! Du anar inte...”

Alltnog, hur mycket jag än bönade och bad, och förklarade och la ut texten, så fortsatte Stig bara med sitt stirrande. Efterhand tömdes blicken på sin energi och ögonlocken sänktes också gradvis, tills jag, efter någon kvart, såg att vad jag hade framför mig var mer som ett skal av Stig, än faktiskt Stig.

”Hörru! Hörru!”, sa jag, som om jag försökte skaka liv i en boxare, som mitt i femte rondan, redan mörbultad, ser framför sig sju ronder av samma eländiga slag.

Men utan resultat.

Tiden gick. Hissen i farstun gick några varv till, och papegojan började till sist, likt en missnöjd biobesökare under en dålig film, plocka med några frön på burens botten. Då sa Stig:

”Jag vill att du går nu.”

”Jaha”, sa jag, aningen sårad.

Sedan tyckte jag inte, att det fanns mycket att säga. Det var bara att acceptera faktum. Att jag misslyckats. Och vad som retade mig mest, när jag släntrade ner för alla trapporna, mötande gangsterfrö efter gangsterfrö, som trevade efter mina fickor efter min plånbok och mobil, var att jag faktiskt på allvar TROTT, att jag skulle kunna övertala honom.

På spårvagnen hem nästan grät jag. Vad skulle jag göra nu?

Var jag själv galen?

Skulle jag köra taxi hela mitt liv?

Skulle jag ändå fira jul med John och Åsa och Reine?

Fan också.

Utmattad tog jag mig hem till min lägenhet på Trädgårdsgatan i Myrtenal, och hällde mig på sängen utan att ens ta av mig skorna. Efter några sekunder sov jag. Jag önskar att jag kunde säga ”den oskyldiges djupa sömn”. Men så var det ju inte exakt.

Jag sov sen i flera timmar.

KAPITEL ÅTTA.

Jag var mitt uppe i en dröm om alpackor, som fastnat i ett fisknät, som jag och ett gäng andra fiskare på Nya Hebriderna försökte få loss, när det, klockan tre på natten, ringde i telefonen. Jag bär alltid denna allemans mentala fotboja i vänster innerficka på min kavaj. Ganska klumpigt vände jag mig i sängen för att den beepande få loss apparaten från gömmet i fickan och ropade ett resolut:

”Hallå!”

Det var Stig.

”Jag gör det.”, sa han enkelt med resignerad röst.

I rösten fanns dock även en viss klang, som jag inte först kunde tolka.

Bara efter en sekundedel, så insåg jag, medan jag sakta satte mig upp i sängen, att Stig lät precis som flickan i vars tunna blusöppning man har försiktigt ryckt i, under ivrigt kyssande och kyssande igen, som till slut säger, efter det att hon fullständigt slutat flämta, och utan minsta upphetsning: ”Okey då. Vi gör det.”

Jag satt nu i sängen. Medveten om, att det på något sätt prasslade i sängen bredvid mig, sträckte jag ut handen, bara för att där finna skissen av Pauls altan och rum, samt de två biljetterna till Tahiti. Dem hade jag inte ens hunnit använda mig av...

”Va?”, sa jag.

”Jag gör det.---. Jag gör det.”

Jag torkade svetten ur pannan, och trevade efter ljusknappen på den lilla ljusgröna plåtsänglampan som stod på det lilla bordet invid min säng, på vilken det brukade ligga några halvlästa böcker, Forester, Conrad och Melville och liknande, med texten nedåt.

”Jag skjuter honom.”

Jag kunde inte få fram ett ord.

Sov jag? Drömde jag detta?

”Hur?”, sa jag.

”*Never mind.*”, sa Stig. ”Kom hit i morgon så pratar vi mer om det. Nu ska jag sova.”

Klockan var nu 03.11.

Jag la på utan vidare konversation liksom han.

Jag skuttade, likt en visserligen kostymklädd, Rönnerdahl, upp ur sängen och var tvungen att uppbåda alla mina inre krafter för att inte mitt i natten utbrista i ett gigantiskt glädjevral som skulle väcka hela Myrtendal. Hur var det ens möjligt!!?

Efter någon kvart hade jag sansat mig, och jag intalade mig nu, om och om igen, påtvingande mig själv blygsamhet och realism:

”Allt kan fortfarande misslyckas. Allt har egentligen bara börjat. Även om tåget nu är lastat, och lokföraren

har sin hand på startknappen, så har tåget ännu inte alls startat!!”

Men spåret verkade hur som helst klart.

I en lång stund, som tycktes mig som timmar, stod jag sen, iklädd en hastigt påslängd vinterrock av beige ull, av finaste märke, en relik från bättre tider, på balkongen och rökte cigaretter från ett gammalt Marlboropaket, som legat gömt i bokhyllan, bakom Digerdöden av Dick Harrysson. Där hade det legat i tio års tid. Jag var ju ganska noga med att inte förstöra min hälsa. På balkongen såg jag mig om i alla väderstreck, överdrivet, som en sångare på operan, som just skall till att tacka publiken för ovationerna efter sin aria. Jag upplevde hur livet åter vilt rusade genom mina ådror. Varmt var livet, och med ett glimmer runt det, som tänt av alla himlens och rymdens gudar.

Det var sant.

Det SKULLE SKE!

Efterhand tog jag mig samman och beslöt mig för att städa och diska lite och göra lite fint. Det var nu nästan morgon, men jag tålde inte att det var stökigt. Likt en nyförälskad planerade jag, likt inför ett bröllop, att ställa allting snyggt och propert, och utan att minsta dammkorn längre skulle få belamra något i min närhet.

Framtiden var här, i sin rasande egendomlighet, visande sitt ansikte av en slags dubbeltydig bekanthet, och med varje blinkning av mina yrvakna, pånyttfödda ögon blev det bara klarare och klarare för mig att jag skulle bli - om än genom ombud - en MÖRDARE. Inte mördare själv alltså. Men *instigator*. Anstiftare. Och på pricken lika skyldig, som den vars finger kramade avtryckaren och sände iväg blykulan som skickade Paul till helvetet.

Vi talade lågt, men tydligt, och utan att använda svåra ord. Det var förmiddag och papegojan smackade belåtet i sin bur, trots att jag inte heller vid detta nya besök, dagen efter det att Stig tagit beslutet att bli *hitman*, tagit med några nya frön till den. Det var inte så att den återanvände frön, men det var ju inte långt ifrån. Lågenheten luktade i sin totalitet papegoja, så vilken lukt jag än burit med mig hade faktiskt inte spelat någon roll. Det insåg jag nu.

Stig och min konversation hade uppenbarligen lugnat urtidsdjuret, och vid ett tillfälle beslöt till och med Stig – för dagen iklädd en klarröd t-shirt med kort ärm – att öppna burdörren på vid gavel. Det brukade han aldrig göra när han hade besök, men nu var det alltså - av för mig okänd anledning - fritt för fågeln att komma ut och ta sig en närmare titt på den person, d.v.s. jag, som den ju troligen kunde uppfatta, som den, som hade lugnat ner dess herre och ägare till ett stadium av graciös aktivitet, inte olik den en balettdansör utför, eller en människa som med ekvilibrism och fullständig kontroll hanterar en komplicerad maskin som skall hantera pyttesmå ting med jättelika griplor.

Så effektiv och parat var Stig denna dag, när han frågade:

”Kan man möjligen göra en modell av rummet, och inkludera då en del av altanen? Om vi förutsätter att Paul (han sa ”Paul” som om det handlade om en ingrediens, till exempel ”ingefära”, till småkakor) sitter ensam i soffan vid åtminstone något tillfälle under Julafton”

Jag hade på golvet lagt upp skisserna som jag gjort, och även överfört mina bilder från min telefon till hans, så att han kunde se hur det såg ut i Pauls sommarhus, i storstugan särskilt. Men biljetterna till Tahiti hade jag noggrant stoppat tillbaka undan hemma, i bokhyllan, bakom Dick Harryssons *Digerdöden*, och suddat ut deras existens ur planen. Så länge, i varje fall. Om biljetterna inte behövdes, så behövdes dom inte! Vem vet dock vad som rörde sig i Stigs huvud? Jag visste inte, och han själv var för upptagen av sakernas tillstånd, för att grunna på vad som egentligen hände i hans eget förhållande till realitetsprincipen.

Våra blickar bara snuddade vid varann. Egentligen hade vi nu fullständigt slutat se på varann. Vi såg dit vi pekade, och när vi talade så flög våra blickar kors och tvärs i rummet. Istället för blickar så kunde vi lägga en hand på den andres skuldra, eller på ovansidan av den andres hand, eller genom huden på avstånd, genom ännu av vetenskapen inte lokaliserade optinceller varsebli den andres förflyttning i rummet.

Så hanterade vi, än så länge, det egendomliga i att ett beslut var fattat.

Att beslutet skulle omintetgöras genom att någon till exempel skulle sagt: "Nä, vi skiter i det va? Det är för dumt." eller något sånt, det fanns inte på kartan.

För Stig var det nog så, men detta är mer en gissning då, baserad på all min kunskap om denne, att han under tidsrymden från Nejet till Jaet, att han ansett att allting har sitt pris: man kan visserligen gå genom livet utan att satsa ett enda öre, ja utan att satsa ens en byxknapp, men då blir ju resultatet garanterat därefter. Om man inte vill ha några smällar, så skall man inte bli boxare. Men om man å andra sidan vill bli Champion, så MÅSTE man ta smällar. Det första val man gör i livet måste vara det, om man nu vågar göra ett val alls, om livet alls får kosta NÅGONTING. Så hade nog Stig tänkt, långt om länge. Han var ju bevars jämnårig med mig, och jag var jämnårig med honom, och vi hade tydligen, vid just 40 år fyllda, båda två nästan samtidigt, likt två tidsinställda bomber, kommit fram till att livet i alla fall fick kosta. Kosta VAD DET VILLE!

Så blir det ju, när man satsar, att om man vill satsa, så måste man dessutom bli något av en ... fatalist. Man kan inte satsa, utan att det finns något att förlora. Man kan heller inte satsa utan att hoppas. Och att hoppas är

att TRO. Och att tro är att tro på ÖDET. Ett annat ord för att tro på ödet är: att bli fatalist. Ty mycket få satsande spelare går och blandar in Gud i det hela. Gud må man tro på, men det känns liksom helt galet att blanda in honom i ett chansspel. Han må finnas som en hjälpare, eller ett stöd, otillfrågad. Men i själva chansningen, och i sannolikheten, vill man ogärna blanda in honom. Att man inte vill det, det är för många svårförståeligt, men det måste ju bero på att man vill spara Gud till det verkliga nödläget, till när man har förlorat, OM man förlorar chansningen. Så att man då har kvar Gud att lita till när skeppet går under sjunker och man undrar om man nånsin skall ta ett andetag igen. Det är ju mera DÅ, i den absoluta nödens stund, som man behöver Gud. Inte i spelts stund, vid rouletten, eller när man har den fullt friska handen runt pistolens kolv och trycker på avtryckaren. Det vore oanständigt att blanda in Gud då. Då är det ödet som får råda.

”Vi kan spela upp det hela som ett rollspel här i rummet, javisst.”, sa jag inkännande.

Efter en stunds mätande och trixande med möbler spelade vi upp scenen, och Stig hade en diskborste som pistolatrapp. Vi skrattade inte en enda gång åt diskborsten, vilket, bara det, var ett bevis på hur egenomliga förskjutningar ett stort beslut kan skapa i

människors sinnen. Någon pistol till den verkliga attacken hade jag förresten inte skaffat, men jag föreställde mig att det var en detalj som var lätt avklarad.

Jag tänkte tala med Karim, en bror till Ismail, han med levercancern, som var skyldig mig en tjänst, eftersom jag burit ett hörn av Ismails kista till katafalken.

Efter att vi hade övat skottet ett tag, så gick vi till andra moment. Redan tidigare hade jag förklarat för Stig att jag ämnade skaffa en chaufför, men att jag bad honom att inte fråga mer om det så länge. Det var alltså denne Karim jag tänkte på, även i detta fall. Det är ju alltid viktigt, i sådana här lägen, att inte blanda in onödigt mycket folk.

När man planerar en kupp måste man ju vara metodisk, och att också vara medveten om vad var och en klarar av. Att ha en chaufför skulle vara bra ur flera olika synvinklar, tänkte jag. Dels var det ju så, att Stig inte hade körkort. Man behövde snabbt komma ut till Portierns Dröm, och man behövde otvivelaktigt – kanske en mycket stor otvivelaktighet – avlägsna sig snabbt från platsen, efter det att själva det avgörande skottet avlossats på julaftonen. Det vore, bortsett från själva det snabba transporterandet till och från, också bra att ha någon med som utkik, och sambandsman.

Stig som varande *hitman* kunde, i och med att han hade en chaufför, exklusivt koncentrera sig fullständigt på att ta sig fram till altanen, ställa sig i den lilla döda vinkeln längst in på altanen (dit han eventuellt kunde ta sig krypande, som vi kommit fram till genom intensiv geometriskt spekulering) och sen avlossa skottet, koncentrerat, så fort Paul kom inom synhåll.

Troligen behövdes bara ett skott.

Sen skulle Stig, efter fullgjort värv springa tillbaka till bilen, som förslagsvis kunde stå parkerad på den lilla interna grusvägen intill det förmodat tomma grannhuset, eller om det var nån i grannhuset, ännu ett hus bort. Sen rivstartade man med flyktbilen, och var borta från Portierns Dröm inom två minuter, långt innan polisen kommit till platsen. Ja, innan dom ens larmats. Men givetvis så skulle Els-Marie, trots chocken och allt glasslipper överallt, nästan omedelbart efter det att Paul blivit träffad i huvudet av skottet, och hela glasrutan i fronten av storstugan var borta, ta upp sin mobil och ringa 112. Ringa *Polisen*.

Så skulle dom väl komma med tjutande sirener, två eller trebilar, efter så där 20 minuter. Men då skulle Karim och Stig redan vara halvvägs till Myrtendal. Ty jag menade, att det vore bra om vi alla samlades efter dådet.

Stig och Karim skulle – efter det att de bytt bil, och stannat den nya bilen utanför mitt hus på Trädgårdsgatan, kila upp för trapporna och så in i min lägenhet, med en extranyckel, som jag gett Karim, och så vänta på mig tills jag senare på julaftonen kom tillbaka till min lägenhet från julaftonsfirandet med Johns familj, medtagandes de två julklappar, som jag antog att jag skulle få. En från John och Åsa, och en från lille Reine, som han förmodligen hade tillverkat själv.

Allt detta redogjorde jag nu för, och frågade sedan Stig om det var något han undrade över.

Stig log inte åt passusen om lille Reine, men sa:

”Vad skall jag göra med pistolen efteråt?”.

Det hade jag ännu inte bestämt, sa jag då, men menade att man kanske kunde ha kvar den, och slänga den i en å när man hade bättre med tid.

Man skulle inte krångla till det. Vi hade dessutom ett väldigt försprång, menade jag.

”Ja, men du kommer att misstänkas meddetsamma, precis som jag sagt.”, sa Stig.

”Givetvis.”, sa jag. ”Det är ju därför jag har sånt vattentätt alibi. Det är ju själva finessen med hela planen. Jag KAN inte ha GJORT DET.”

”Jojo.” sa Stig, ”men då kanske det inte är så bra, att jag och Karim sitter i din lägenhet med pistolen, och

bara väntar på att polisen skall komma? Dom har ju i alla fall normalt ...”

”Nej förstås. Men du tror väl inte att vi skulle STANNA på Trädgårdsgatan? Nej, vi skulle meddetsamma, alla tre, åka hem till dig!”

”Till MIG!”, nästan skrek Stig och såg mig nu rätt i ögonen för första gången under kvällen.

”Javisst. Du är ju helt okänd för Els-Marie, och ingen vet att jag känner dig. Inget spår leder till dig. Du finns inte på de misstänktas karta. Här kan vi sitta och spela kort i flera dagar, om vi har bunkrat upp med spagetti och annat...”, sa jag, försökande mig på att raljera, för att åter minska spänningen hos Stig, så at han inte skulle bli epileptisk eller något.

”Jaha.”, sa Stig.

Så förflöt en längre stund. I Stigs hus var det tyst som i graven.

”Vad e det?”, frågade jag.

”Jaja.”, suckade Stig.

”Du behöver väl inte sucka!”, bad jag.

”Men tänk om det blir snöstorm på Julafton då?”

Jag såg på honom. Det var ju en tanke förstås. Det hade jag inte alls räknat med, faktiskt, att det faktiskt skulle kunna komma en snöstorm.

Han var inte dum, Stig.

”Det här får vi tänka lite på.”, sa jag då, och undrade sen snabbt om vi inte kunde sätta på den där CDn med Prokofjev.

Då letade min vän rätt på den och satte på den. Men ljuset i hans ögon tycktes vara försvunnet för alltid. Jag funderade, medan musiken drog igång, på vad jag hade ställt till med.

Givetvis kunde man blåsa av alltihop, och jag kunde köra taxi resten av mitt liv. Somliga människor blir ju inte mer, eller mindre, än taxichaufförer, tänkte jag för mig själv, medan jag sträckte ut mig på golvet i miljonprogramslägenheten, med min lilla blåa jacka som huvudkudde.

KAPITEL TIO

Klockan fem på eftermiddagen bestämde vi oss för att gå ut och äta en pizza.

Fortfarande var det spänt mellan oss, och jag funderade så smått på om jag skulle åka hem och hämta biljetterna till Tahiti åt Stig. Ännu hade jag ju inte så mycket som knystat om dessa.

Jag sneglade förstulet på honom på då och då vägen till *Pizzeria Galligani*, Kopparräskers stolthet, som låg vid Kopparräsk torg. Stig verkade lugn. Det var länge sen jag såg honom så lugn. Kanske var han nu mer som den kille jag känt i gymnasiet än han varit bara för några dar sen. Fullständigt frisk verkade han. Fast naturligtvis inte alls så glad, som han varit då.

Aningen förtvivlad funderade jag på ett sätt att gaska upp oss, men kom inte på något överhuvudtaget. Kanske var det bara naturligt, en omedelbar funktion av lägets komplexitet och den höga graden av risk i perspektivet, tänkte jag, och suckade. Sen jag märkt att även jag nu suckade, så förbannade jag suckandet, och det bittra faktum, att suckar smittar. Och har man börjat sucka, då fortsätter man. Och att leva suckande är ingen höjdare.

Suckar gör man när man är olycklig. Det är få helt immateriella tillstånd som smittar så effektivt. Men suck-

ar gör det. Somliga menar att psykosor smittar, men det ämnet har jag inte satt mig in i.

Jag stannade till mitt på Kopparträsk torg, invid en bänk och högg tag i Stigs axel.

”Okey.”, sa jag ”vi BEHÖVER inte göra det här. Skall vi strunta i det?”

Stig svarade inte. Han slet sig varsamt lös – på ett sätt som bara resignerade människor gör, som liknar hur man lossar sig från klister, som man råkat få vidhäftat på sig. Så fortsatte han mot pizzerian, medan jag stod kvar på trottoaren, med en konstig smak i munnen.

Jag kunde inte förmå mig till att gå efter honom. När han hunnit till torghörnet, och rundat det, på väg till pizzerian, så stod jag fortfarande kvar, sturigt ilsken på allting. Sen gick jag ensam - utan att se mig om - till nedgången till spårvagnstunneln för att ta mig från Kopparträsk hem.

Aldrig har en resa varit mer bedrövlig än denna spårvagnsresa.

Tycktes inte allt vara över ...?

Jag stirrade ut genom vagnsfönstren, som var så solitt tillverkade, i en så solid vagn, i en så solid civilisation, som så solitt var på väg mot

Jag avbröt min fundering angående vagnsfönstren.

Två vackra tjejer på andra sidan gången i vagnen som satt och kråmade sig fick mig inte heller på andra tankar. Men jag hade ändå – som genom en räddningsaktion från en osynlig ängel - och jag sneglade på dem.

En av dem, som hade en lite konstig, eller snarare egendomlig, mun, log med denna lilla mun mot mig.

Och jag blev i och med detta tröstad, och tänkte att allting kanske skulle ordna upp sig, genom någon för mig okänd kraft.

Mirakler har ni redan förstått att jag inte tror på, men det finns ju annat.

KAPITEL ELVA

När jag kommit hem till Trädgårdsgatan var det första jag gjorde, att gå till bokhyllan och dra ut Dick Harryssons Digerdöden, för att bakom den fiska fram de två biljetterna i dess vita kuvert. Dessa stoppade jag sen i innerfickan, invid *iPhonen* och gick sen ut i köket, och öppnade kylsjåpet. Där stod nu en *Bell's Whisky*, en liten plattning. Jag halsade denna lite grann, skruvade sen åter på den röda, höga, gängade korken, och slamrade sen tillbaka flaskhelvetet i kylskåpet igen. Efter att ha sett mig i spegeln, tog jag fram telefonen och ringde efter en taxi.

Till telefonisten röt jag, uppmuntrad av whisky:

"Plan B.!"

"Va?" sa telefonisten.

"Jo, ja, en taxi till Trädgårdsgatan No. elva. Baldersson. Eller Nilsson."

"Eller Nilsson-Baldersson, Trädgårdsgatan 11. ?", hördes nu en annan röst på bruten svenska.

"Exakt. Tack", sa jag.

"Tre minuter.", sa rösten, som lät som om den var kopplad genom ungefär ett par hundra växelstationer.

"Utmärkt.", sa jag.

Sen lämnade jag mitt lilla hem, sneglade på klockan, som nu var 23.30 och studsade ner för trapporna, med det mod som endast whisky ger.

Väl framme i Kopparträsk igen, gick jag mot Stigs port, efter att ha betalat chauffören, en man från Armenien, några hundra, och smällde med käkarna av beslutsamhet. Gangsterfröna i trettonårsåldern var fortfarande i trappan, trots att klockan var över tolv, och jag fick skynda mig upp undan dem, till Stigs dörr. Jag hade ju biljetter, som var lika dyra som deras pappors klockor, och ville ha kvar biljetterna, åt Stig.

Denne öppnade dörren, och undrade med halvslutna, men inte direkt sömniga ögon, vad jag gjorde mitt i natten i Kopparträsk. Jag trängde mig in.

Stig hade bytt till den blå, kritstrecksrandiga kostymen, och hade på golvet i vardagsrummet riggat upp sin skrivmaskin, en gammal *Underwood*, på vilken han satt och skrev en berättelse eller något.

Pizzan låg halväten bredvid, och papegojan var utsläppt ur buren och hade fått en egen tallrik, invid soffan, där denna burriga, illa luktande fågel nu satt med en spetsig bit *Pizza Bolsonaro*.

Schangentilt sträckte jag nu fram biljetterna, som jag raskt fabricerat fram ur innerfickan, till min vän, som storögt, medan han halvsatt vid skrivmaskinen igen, försökte förstå vad biljetterna handlade om.

Efter en stund ljusnade han, reste sig upp, skrattade lite och såg sen på mig med en blick som mer uttryckte medlidsamhet än glädje.

”Herre Gud! Tahihi?”

Sen följde en rad egendomliga turer, då Stig steg upp, gick runt i rummet, tog ett glas vatten, gick ut på balkongen, kom fram till mig och lade sin hand på min axel, log, plockade med sina mediciner, som var en hel mängd, som trängdes under en pinnstol invid dörren till det lilla köket i lägenheten, där väggen uppvisade en bristning och en glipa, och en fuktfläck dessutom täckte ett två decimeter stort område intill ett elurtag. Efter att ha stoppat biljetterna i sin egen innerficka på kavajen, så klappade sig Stig nu på yttersidan av kavajen, på det ställe där biljetterna låg, vilket producerade ett lustigt kompakt ljud, som när man klappar en stenvägg, och sa sen:

”Ja, jag har ju inte backat ur! Du hade ju inte behövt muta mig precis. Jag vet väl vad jag gör.”

Detta var givetvis arrogant från Stigs sida. Och ren lögn. Jag trodde inte att han KUNDE ljuga!

Jag satte mig sur i soffan, så långt ifrån gojan jag kunde, och rotade nu fram en cigarett. Jag hade tagit med min *Marlborough* hemifrån.

”Får jag röka?” frågade jag, halvt till Stig och halvt till papegojan.

”Visst. Han e van.”, sa Stig, som hade slutat röka.

”Fint.”, sa jag och tände cigaretten.

Medan vi nu förhöll oss tysta en stund, funderade jag på hur jag skulle kunna återta kontrollen efter denna fatala manöver.

Stig bluffade givetvis. Det var väl uppenbart att han backat ur, när jag hade saktat stegen, ... så att säga... Något annat kunde jag inte tänka mig. Men nu gällde det att hitta på något nytt. Vi skulle se framåt.

Då sa Stig:

”Ska du inte ringa Karim nu då?”

Jag hostade till. Under lugg blängde jag på honom.

KAPITEL TOLV

Karim svarade omedelbart när jag ringde. Omåttligt sömnig och hes hördes hans röst raspa fram i luren:

”Va fan e de?”

Jag puffade på cigaretten, och sa:

”De e jag.” Och medan jag lyssnade till Karims snörvlande, och hörde hur han tände en lampa eller något, så tillade jag: ”Jag bar ett hörn av Ismails kista.”

”Ah, hej, bror! Alltid ett nöje.”, svarade han då.

Jag undrade sen, om han ville göra mig en tjänst. Han sade ja, men undrade om det kunde vänta till i morgon. Jag sade då också ja, och så skulle han ringa dan därpå, vid 10-tiden.

Stig hade lyssnat till det korta samtalet, och gick sen ut på balkongen. Jag följde efter en liten stund efter, och så stod vi och såg ut över ett halvt förortstorg, samt en bit skog, som låt invid hörnet på motstående höghus. Det var svart natt, och endast en mängd gatljus på höga smala stolpar med svarta plåthattar på, lyste upp området.

Högt, mitt uppe på vinterhimlen fanns en blek måne, nästan full.

Inte en människa fanns på torget. Småglina hade äntligen krupit till sängs. Inga djur syntes heller. Duvor och måsar var som bortblåsta. Huset självt, som vi befann oss i, föreföll orimligt högt, trots att vi bara stod på tredje våningen. Det var som om huset var en monolit mitt i existensen, som stod där och svajade i väntan på svaren på de eviga frågorna. Dessa frågor ställdes ju också av dem som bodde i detta hus, vilket förmodligen hade en elva, tolv våningar. Dessa frågor ställs av alla. Inte stup i kvarten. Men vid vissa tillfällen.

Natten var alltså kall, men Stig frös inte. Man säger att psykotiska personer inte känner kyla. Jag vet inte. Jag kände kylan i alla fall, och drog kavajen omkring mig.

”Vill du ha ett blossom?”, frågade jag.

Stig skakade åter på huvudet. Det svarta håret stod i en rufsig kvast vackert mot hans panna.

”Himla snällt med dom där biljetterna.”, sa Stig, ”fast jag vet inte om jag vågar åka.”

”Asch, det är klart du skall till Tahiti!”, sa jag. ”Du älskar ju Gauguin.”

Stigs idol när det kom till måleri var Paul Gauguin, som väl hade dött på denna ö, eller något sådant.

”Jojo, men jag är flygrädd.”

”Jaha.” sa jag, och nu började det bli verkligt kallt.

Vi gick in i lägenheten, på uppmaning av mig, och satte oss ner båda två, och Stig började plocka med mina papper, anteckningar och bilderna på altanen.

”Vad skall jag ha på mig då? Svarta kläder, sa du?”

”Jepp.”, sa jag. ”Du får gå och inhandla, i olika butiker, en svart anonym tröja, ett par svarta mjukisar, och ett par Nikedojor, vita.”

Stig nickade.

Skönt, så himla skönt, att allt var i sin ordning igen, tänkte jag, och så föreslog jag at vi skulle sova.

Efter at Stig lyckats få in gojan i buren igen, så lade jag mig på soffan, och Stig la sig i sängen. Vi släckte, jag svepte över mig en liten pläd som låg där, och efter en stund sov vi, alla tre.

Av pizzan fanns ingenting kvar mer än några smulor i den uppfläkta kartongen invid *Underwooden*, skrivmaskinen, som månbelyst stod på parkettens sicksackyta och stirrade med sina två runda spolar på elementet, som hängde lite löst under fönstret invid balkongdörren, som nu var låst.

KAPITEL TRETTON.

Dagen därpå var vi uppe vid niotiden. Stig gick och handlade lite ost och bröd och kaffe, medan jag gick en sväng med dammsugaren i storrummet och försökte städa bort frön och få bättre ordning överallt. Jag kan, som ni vet, inte tänka om det är stökigt ikring.

Vi pratade inte mycket men väntade båda att Karim skulle ringa.

Vid tio gjorde han det, och vi beslöt att träffas, utan att Karim ännu hade en aning om, vad allt handlade om, klockan tolv, här hos Stig. Jag hade förklarat för Stig hur bra det vore om vårt högkvarter var just här, i den stökiga och anonyma förorten. I Kopparträsk. Här var också fullständigt oöverblickbart för polisen, i händelse av att dom skulle visa sig intresserade av något. Här planerades en sån mängd brott, att vårt lilla brott skulle förloras i den stora massan. I Kopparträsk var alla vi brottslingar som sardiner, som sökte skydd i helt enkelt den stora massan. Det var själva oöverblickbarheten i en så stor massa villebråd, som gjorde att man gick praktiskt taget säker, både som sardin, och till exempel buffel, liksom brottsling här ute. Jägaren, predatorn, som står inför en oöverblickbar flock, blir som förlamad.

På Trädgårdgatan kunde vi i alla hänseenden absolut inte vara, sa jag också. Stig kommenterade ofta inte mina utläggningar. Inte heller nu.

Karim var en kortväxt, svartmusik, halvskallig typ med en vänligt och allvarligt sätt. Han slog sig ner på en taburett, som vi plockat in från köket och bad oss nyfiket redogöra för läget.

Efter att ha fått alltihop berättat för sig, allt från Pauls bedrägliga beteende, och om Els-Marie (min version) om hur bra det vore för mig om Paul försvann. Jag berättade om hela planen, med Stig som skytt och Karim som ut- och hemchaffis, och Karim svarade omedelbart:

”Jag förstår. Det låter väl som lätt sak. Och jag gör dig gärna en tjänst. Gärna. Men givetvis inte utan betalning...”

Jag var väl förberedd, förstås, på denna invändning. Därför hade jag redan dagarna innan tagit ett SMS-lån på tiotusen louisidorer, som jag nu, i hundraslappar, hade ihoprullade med gummiband i byxfickan. Jag drog fram den lilla korbliknande bunten, och slängde den i en vid båge till Karim, som likt en handbollsspelare, fångade bunten på ett bak-och-framvis, vändande handloven uppåt. Han såg nu på bunten, vägde den i handen, och sa:

”Tiotusen? Det räcker inte!”

Här stannade samtalet av. Stig sa ingenting, men såg för första gången på länge nervös ut. Jag stirrade ner i golvet.

Karim hystade tillbaka sedelbunten till mig och sa:

”Det är ändå stora risker. Och det är en *poff-poff* vi talar om.”

Jag fångade sedlarna, klämde på rullen, funderande.

”Hur mycket då?”, frågade jag tonlöst.

”Hundratusen.”, sa han, mer uttrycksfullt.

”Hundratusen?!”, nästan skrek jag. ”För ett chaufförsjobb?? För ett litet sketet chaufförsjobb??”

Jag tänkte att vilken knatte som helst i trappan skulle göra det hela för en femtiolapp, eller åtminstone för en femhundring.

Karim skakade på huvudet, strök sig över den lilla blanka flinten, och efter en stund gick han, efter att hur artigt som helst tagit oss båda i hand och önskat oss lycka till. Så var han. Karim.

När dörren slagit igen bakom Karim och vi hörde hans snabba steg nerför trappan, bland kvinnor i hucklen som löpte med sina tvättkorgar upp och ned, sa Stig:

”Vi måste ha en annan plan”

”Ja, men hur?”, sa jag.

”Jag har visserligen inget körkort, men jag är en jävel på att åka elscooter. Vi kan köpa en elspark för femtu-

sen och så är vi oberoende av uppkopplingar. Jag kör lätt den elcykeln fram och tillbaka till Portierns dröm på julafton. Om det är plusgrader och ingen snö alltså.”

Jag stirrade på Stig.

Elspark?

Jag funderade. Det lät ju dumt. Allt kunde ju gå fel. Och hur skulle han kunna skärpa till sig så mycket, så att han kunde köra elspark efter att ha skjutit nån med pistol mitt i ansiktet genom en glasruta? Det lät för bra för att vara sant! Men det är klart, å andra sidan. Han hade ju sina piller. Stig hade genom åren visat en enorm förmåga att navigera genom en multitud av situationer med alla dessa piller. Han visste hur han reagerade vid varje möjlig kombination av dessa.

Säkert hade han ett speciellt piller i åtanke, som just var ämnat för mord med efterföljande färd på elsparkcykel...

”Tror du det?”, frågade jag.

”Vad är alternativet?”, undrade Stig med en aning av överlägsenhet, blandad med ironi. Hans logik var ibland bländande.

KAPITEL FJORTON.

Efter det misslyckade mötet med Karim, och efter det att Stig presenterat planen med elscootern, så bestämde vi att vi skulle skiljas för dagen och ses dan därpå, på kvällen, vid 19-snåret. Jag åkte hem till Trädgårdsgatan i min lilla lugna förstad. Så lugnt och trivsamt det var i Myrtendal, jämfört med Kopparträsk. Fast det är klart. Tråkigare än Trädgårdsgatan finns inte! Ingen hälsade på ingen.

Jag hade inte väl kommit hem och lagt mig på min säng, när det kom ett SMS:

Jag kollade vem det var ifrån. Från Els-Marie!

”FUCK. Trött på Paul.”, stod det.

Det var allt. Och vad betydde nu detta? Jag ringde med detsamma upp Els-Marie. Klockan var nu 13.30, och hon var sur.

”Vad menar du? Har du gjort slut? Med honom?”, undrade jag.

”Mmm. Mnnä.”, sa hon lite dragande på orden.

Vad är det nu?, tänkte jag och försökte få ordning på tankarna.

”Du förstår, jag tycker inte riktigt om mina ... tuttar.”, sa Els-Marie. ”Dom skulle behöva ...”

”Nä men, *va e detta?*”

”Du förstår inte.”, sa hon.

”Nä, det gör jag inte. Tänk om jag skulle sitta och fundera över mina kroppsdelar?”, sa jag störtmulet. ”Och dessutom: varför ringer du? Du vet ju, att han inte tycker om att du ringer ditt ex hela tiden!”

Els-Marie skrattade.

”Jag bryr mig väl inte om vad karlar tycker. Tycker si och tycker så, tycker upp och tycker ner....”

Jag insåg att det var så före detta bombnedslag som passerat de trettiofire, och med lätt begåvningshandikapp, uttryckte sig, och resonerade. Ja, dom resonerade så. Det var deras RESONEMANG.

Jag är väldigt förtjust i logiska identiteter. Allt är som det är. Brudars resonemang är som brudars resonemang.

”Ibland tror jag, att det enda jag bryr mig om är hur jag SER UT.”, fortsatte Els-Marie, ”Och då särskilt hur tutarna ser ut. Jag klarar mig egentligen utan att ha folk nära inpå mig... och så.”

”Du är ju inte klok.”, sa jag. ”Vill du inget annat, än att klaga över, att grejer inte står fullständigt vinkelrätt ut från kroppen, så får du lägga på!”

”Fast Paul är inte så dum i alla fall. Fast betala för tuttar vill han inte. Icke.”

Inför detta helt ologiska resonemang bröt jag nästan ihop, och bad henne dra åt helvete.

Hon avslutade då samtalet och jag satt med min tysta telefon i handen. Laddas behövde fanskapet också. Det var nya tider nu. Inte som när man var barn. Då behövde man inte bry sig om att ladda telefoner, och väldigt få tjejer höll på att operera om sig hela tiden!

KAPITEL FEMTON.

Stig skulle mycket väl ha kunnat ha massor av vänner, trots sin sjukdom och de symptom som hängde samman med den. Så märkbar var inte hans psykos, och de egenheter åt det obsessiva hållet, åt det paranoiska och det rent klassiskt hysteriska, var egentligen inte av den magnituden, att man omedelbart ryggade inför Stigs person. Snarare förföll han både nyanserad och originell i en mycket behaglig kombination. Kanske om man då bortsåg mot de hätska utfall mot all världens psykopater, som – faktiskt nästan utan minsta förvarning kunde komma duggande, till och med mitt inom diskussioner om samhällsfält, där gemene man kan ha svårt att få en skymt av nån psykopat. Hur som helst så hatade Stig sådana människor, och menade till och med att det i framtidens värld skulle var nödvändigt att införa pass, inte olika Covid19-pass, som skulle visa på kontrollerat psykopatifri person, för alla offentliga ämbeten o.s.v..

Hur det nu var med allt det, så avböjde Stig faktiskt nästan alltid nya bekantskaper. Ja, så till den grad att han endast litade på de personer, som han knutit vän-

skapsband med, INNAN han föll offer för sin FÖRSTA PSYKOTISKA EPISOD.

Detta är både vanligt och ovanligt, enligt experterna, men i Stigs fall så blev det just så förödande, som det blev, och den helt konkreta följden var den, att just JAG var den enda person, som han tolererade, eftersom just jag hade varit Stigs närmsta kompis i gymnasiet, året innan Stig blev sjuk.

Detta kan kanske – inte vet jag - ge en liten delförklaring till Stigs längtan efter att få behålla mig som vän, trots att jag faktiskt inte var den mest tillgängliga eller observanta eller omtänksamma vän man kan ha. Men i Stigs värld föreföll just jag kanske vara en länk till hans sanna Jag. Och det fanns ju inget reellt sätt att argumentera emot den ståndpunkt och den känsla som kunde ligga bakom en sådan uppfattning. Denna uppfattning var troligen dessutom mer av en känsla, även i sig.

Förutom Stigs käpphäst med psykopaterna, så återkom han, med en dåres envishet, med en annan lika stark som originell ståndpunkt, som hade mer med de psykotiska tillstånden och de människors situation, som var drabbade av sådana tillstånd. Stig hade nämligen på Västerstads centralstation sedan flera år kommit i slang med diverse original av den gamla stammen,

några bleka överlevare, som varit med under den era, när de gamla, stora mentalsjukhusen ännu existerade.

De berättelser, som Stig hört de gamle leverera, när dessa satt med en hot dog och en Zingo i handen på en bänk på Centralen, var som musik i Stigs öron. Aldrig hade han trott att de sinnessjuka, de galna och de förvirrade – en grupp, som han ansåg att han själv tillhörde – en gång hade haft en fristad, som så påtagligt liknade ett jordiskt paradiset, som alla dessa stora mentalsjukhus i gubbarnas berättelser visade sig ha varit. Man tog där i forna tider hand om vem som än visade sig vid akutintaget på dessa lantliga slott, och till och med släpade in människor som var för påverkade för att kunna gå själva. Väl inne i väntrummet fick man sitta ner och vila en stund, och blev sedan inom en timme inlotsad till en av de många akutpsykiatriker, som arbetade dygnet runt med att se till de olyckliga som staden lyckades producera ett visst antal av, relativt ständigt. Man blev nästan alltid intagen, och fick – efter det man blivit ombedd att tömma sina fickor på pengar och tabletter – en egen säng i ett rum för sex eller åtta personer, och där blev man hjärtligt mottagen av de, som var så pass bra att de kunde tala.

Kamratskapen och tryggheten var av ett speciellt slag, som gubbarna endast kunde beskriva som, likt en EVIG ADVENT. Mat fanns rikligt, och dygnet runt

blev man vakad över av horder av sköterskor, som sprang och leende tittade till en, klädda själva som de var, i näpna gråblå uniformer med snibbar här och där, och leenden och varma händer. Fast vissa sköterskor hade privatkläder. *Somliga till och med kort kjol.* Sades det. Läkare i stora svärmar vandrade runt och undrade inte bara hur man mådde, men även hur man hade det! Medicineringen var visserligen lite egendomlig och bestod mest av en ändlös, men omväxlande utprovning av massor av nya, konstiga preparat, som ofta hade biverkningar så att man inte kunde vare sig prata eller stå. Troligt var att det var big business med detta med medicinerna. Men det fick man ta. Allt detta med medicineringen ebbade successivt ut. Orsaken till det var att läkarna kände med patienterna. Och det visade sig ofelbart, sa gubbarna, att efter några år, så hade alla patienter hamnat på en typ av medicinering som de tålde, och där de kunde prata igen och promenera i parken ikring och delta i alla de j hundratals aktiviteter, som fanns inom området, vilka utgjordes av filmvisning, dans, syslöjd, målning, snickeri, dramagrupper, läsgrupper, Italienska, Spanska och gymnastik. Somliga fick gå omkring i årtal utan minsta medicin alls. Man bara VAR därute. Sjukhusen låg alltid separat, ute på vischan.

Nuförtiden, det brukade gubbarna avsluta med:

”Om du åker te psykakuten nu, så får du åka hem med tie sömntabletter, och sen får du ringa Blickpunkten eller vad det heter, och så får du en tid om en månad. Sen får du en Depotspruta, som du blir dum, hungrig och fet av, med avbrott för att det en gång i veckan kommer en kontaktperson från ett team. De e slut med middagar, krokiteckning, allsång och trubadur, omvårdnad och flecker i snibbar. Nu är man bara dödligt ensam, illa sedd till och med på Willys, och fånge i en etta i ett slumområde.”

Det var detta, som Stig tog till sig, som en svamp. Han hade inte tidigare haft mer än en svag aning om att det funnits dessa stora lantliga gods, inte olika Gripsholm och Mårbacka och Solliden, där de olyckliga förr var välkomna. Det talades nämligen aldrig om detta, menade Stig. Man har lagt locket på! Det kostade väl för mycket, sjukhusen, sa Stig. Hans sorg över detta var enorm, att inte bara HAN lämnades utanförsamhället, men att alla dessa olycksbröder och systrar i hela landet gjorde det. Nu var nästan alla dessa gubbar, dessa vittnen från förr, snart borta, döda av ... ensamhet. Men de som fanns kvar berättade att deras sista stund på jorden skulle komma att präglas av minnen från de gyllene stunderna, från fina åren på Lillhagen, Beckomberga, St. Lars och alla de andra paradisen för all världens annorlunda, där de udda behandlats i kärlek

och med värdighet och som hyggligt folk av hyggligt folk.

Det sved alltså och värkte i Stigs bröst över detta. Men det var givetvis inget han kunde göra åt det. Bara prata med papegojan om det och gå ut på balkongen då och då och sucka över det. Han var inte typen som var hatade samhället. Men han var bitter på det.

Och om Stig brydde sig inte en själ. Utom möjligtvis jag då. Den ende som visat intresse, och som var - inom rimliga gränser - pålitlig, det var för honom just JAG.

KAPITEL SEXTON.

De möten som vi hade i sista veckorna av november och i början av december präglades av intensiva förberedelser. Efter en resa i Öronbergen (läs: Rannebergen) var jag lycklig ägare till en blänkande Luger pistol, inklusive hölster, samt tre lådor ammo.

Vidare hade vi lyckats få tag på en billig reko elspark, som Stig tränade med varje dag, på lite olika håll runt Kopparträsk. Kläder och skor och keps hade han köpt, och de låg i en prydlig hög invid papegojburen.

Jag vevade hög- och lågtryck i olika väderappar, och försökte räkna ut sannolikheten för en snövit- respektive kalmarsjul. Mest var detta givetvis i rent besvärjande syfte. Jag var medveten om att vädret inte låter sig spås på sådan lång sikt. Många meteorologer trodde att det skulle bli en mild jul. Många år nu har det varit mildt och grått över julen. Stig och jag hoppades i en-dräkt på detta.

Då och då plockade Stig dessutom fram sina biljetter.

”Behöver du verkligen dom?” undrade jag åpet, ”du som varken vågar flyga eller trivs med mycket främmande folk.”

”Klart att jag vågar flyga, när det kniper.”, menade Stig, med ansats till ett leende. ”Dessutom tror jag inte Tahiti har något utlämningsavtal med Sverige...”

Han log nu faktiskt. Tänderna var i bedrövligt skick, bruna och halva.

”Jaja. Jag skulle aldrig ha köpt dom.”, retades jag. Sved gjorde det än. Det skulle ta tid att betala tillbaka den dyra skulden. Men Stig låtsades ironiskt låtsas som ingenting.

Bandet mellan oss hade åter blivit tajt, och vi kunde utan vidare se varann i ögonen. Av någon underlig anledning, så tycktes nu, efter allt trassel vi haft, själva undanröjandet av Paul, mordet på Paul, vara mer en formalitet, ett besvär och olägenhet som man fick ta.

KAPITEL SJUTTON

Då och då ringde Els-Marie. Det visade sig att det hände saker på hennes front också.

Denna gången låg hon till sängs och hade huvudvärk.

”Paul vill inte betala.”, klagade hon.

”Nä Nä, man får ju förstå honom ...”, försökte jag, som egentligen log åt allt detta. Fjantigheter med hennes fixering vid bröstet!

”Ja, han säger att han inte har råd. Jag var hos en doktor Schultz, en väldigt fin *plastic surgeon*, och han sa att det kunde gå på en 50 lax. Men Paul sa att han hade trubbel med en del affärer, och att jag fick nöja med med en liten hund. Så nu har jag en liten hund här.”, avslutade hon.

”Vaddå ... för hund?”, sa jag, medan min hjärna åter började arbeta på högvarv med lite av de andra uppgifterna hon lämnat mig.

”En Papillon. Daisy heter hon.”

”Så hon e där i sängen nu?”, undrade jag belevat.

”Ja.”

Det blev tyst.

”Går hans affärer dåligt? Hur då?”, frågade jag lätt.

”Ja.”

Jag hörde hur hon vred sig lite i sängen. Det knirkade.

”Jaha.”, sa jag, och höll andan.

”Ja, han säger att dom där Speed-pack eller va dom heter säger, att dom saknar ... DEJ.”

”MEJ??”

”Ja, Paul e förbannad. Dom undrar vart du blev av. För dom tyckte, att du kunde lägga upp planer så bra, och peka på utvecklingsmöjligheter. Paul säger att han vet att du var bättre. Han kan inte lägga upp planer, säger han. Så han vet det. Men han säger, att dom kan lägga upp sina egna planer. Han e ingen konsult. Han levererar webbtjänster, servrar OCH SCRIPT. Sägar han. Inget annat.”

Jag var nu idel öra.

”Så han har svårigheter at få kontraktet? Det var ju redan i somras som i en liten ask.”

”Han får det inte. Och därför blir det bara en hund.”

Medan jag nu log, hörde jag Els-Marie kela med Daisy och kalla henne Lilla Hjärtat och Mammans Gull.

”Jobbigt.”, sa jag. ”Ja, det är inget jag kan göra nåt åt. Var och en sköter ju en business, som han eller hon vill..... Som hen vill.”

”Vad du låter konstig jämt!!! Jag vill inte tala med dig. Så trevlig som doktor Schultz var!! Om du ändå varit som han! Han sa att jag var lik Julia Roberts. Fast att jag var kortare, och inte så benig som hon, sa han!”

”Du är väl inte ett dugg lik Julia Rob...”

”TYST! Han SA det!”

”Jaja. Okey då. I kolmörker kanske.”

Els-Marie la på luren i örat på mig. Jag log.

Hur skulle man nu se på detta? Att Paul, den fan, till och med skall grillas innan han skall in i ugnen? Just det. Ond ska ont ha! Jag skuttade omkring i lägenheten på Trädgårdsgatan, upprepar de magiska orden:

””Dom tyckte att du kunde lägga upp planer så bra, och peka på utvecklingsmöjligheter!””

Nu åkte *Bell's Whisky* fram igen. Inte samma flaska, men en ny, som jag införskaffat, då den gamla hade blivit tom. Jag hade några CD hemma och satte på Dolly Parton. Parton är ett guilty pleasure för mig. Jga lyssnar ju annars bara på Vivaldi. Hon sjöng sina sånger för mig nu i en halvtimme, medan jag njöt av whiskyn nersjunken i min favoritfåtölj:

”*Here You Come Again!.....*”

KAPITEL ARTON

Stig ville en dag att vi skulle gå och titta på vår gamla skola i Västerstad.

”Kul å se hur allt ser ut idag. Ställen man var på. Det lilla caféet o allt.”

Jag biföll denna önskan, även om jag misstänkte att det förmodligen blivit nåt annat av skolan, nåt allaktivitetshus, eller kanske rentav bostäder. En schangtil bostadsrättsfastighet kanske. Det gjorde mig ont om Stig. Nu kanske han gick och oroade sig för att något skulle gå fel. Men jag kunde inte se någon annan plan. Hade det funnits någon bättre plan, så hade jag ju förslagit den!

När vi var på väg ringde Els-Marie, även denna dag, och utlät sig. Jag sa att jag var upptagen, för vi satt på spårvagnen ut till Pistagelund (läs: Majorna), där skolan legat.

”Jaja, nu skall jag i alle fall ut med doktor Schultz, för HAN e i alla fall INTRESSERAD.”

”Va? Men Paul då.”

”Paul säger att man får dela allt köttsligt mellan sig här i världen. Han e väldigt vidsynt!”

”Vidsynt? Paul?”

”Jaja, han har inte RÅÅÅD.----. Hejdå vad du nu skall göra! I kväll skall jag gå på bio med Walter i alle fall....”

Hon la på, och jag sneglade på Stig, som jag visste hatade att blanda sig i mina fruntimmersaffärer. Ja, han ville inte höra talas om dem! Annars var han en av de få personer jag känner, som faktiskt är intresserade av allting, till och med sport. Om än inte ishockey.

”Nu e vi snart framme.”, sa Stig, då vi var djupt nere i en väldig backe, där den italienska spårvagnen stannade till, bland hus, av vilka hälften var gamla landshövdingehus från 1800-talet, medan andra var moderna, och mest likande annex till kärnkraftsanläggningar.

Besöket i minnenas kvartér blev, precis som jag misstänkte, en besvikelse. Men först och främst var jag besviken på Stig, som givetvis försökte använda det här besöket för att få mig sentimental och avbryta hela projektet mot den ruttne Paul. Några såna tarvligas manövrer trodde jag inte Stig var i stånd till. Därför beslöt jag mig för att enbart tänka på annat när vi besökte skolelandet. Det visade sig att det fortfarande var en skola, men Komvux.

Inget av den ståtliga forma byggnaden, med dess pelare och dess stränghet, och de stora salarna, ja, alltihop, som ju kommit skolan att likna ett förstadium till ett mentalsjukhus, ett slags bred port till mentalsjukhus, det fanns inte längre. I nivelleringsens spår fanns nu bara nån slags jämställdhetsförsamling, och jag bara

mådde illa, och bad Stig att vi skulle åka tillbaka till Kopparträsk, där det i alla fall fanns en air av autencitet och äkthet. I Kopparträsk var saker det de var. Ni kommr ihåg min kärlek till det som är identiskt med sig självt? Här vid denna gamla relik från ståndssamhället, som blivit indoktrineringsanstalt i det postmoderna och det kulturmarxistiska, kunde man inte vara kvar.

Nu raljerar jag lite för mig själv. Jag har inte i mitt hjärta o. hjärna dessa floskler, med vilka en Sverigedemokrat av lägre graden tar sig fram på Flashback. För mig erbjuder moderniteten diverse sanslöst begeistrande möjligheter, som man inom högern glömt bort. Ett vanligt fel hos ultrahögern är, enligt min mening, att man skyller allt det som Internets införande har medfört som nackdelar, på marxister och anhängare till Frankfurtskolan. Ni hör hur absurt det är. Så är alltså jag själv en relativt vidsynt man. Jag bejakar också allt som oftast t.o.m. Komvux, samt ombyggnader av gamla läroverk. Bara så att jag fick det sagt.

Här gällde det nu emellertid mer att skydda sig från Stigs försök att få mig att minnas gamla äppelknyckartider, för att därmed hänfalla åt drömmier och le-targi, istället för mer revolutionär aktion, som den, att undanröja psykopaterna från deras orättfärdiga makt-positioner!!

På spårvagnen ut till Kopparträsk, där Stig denna kväll åter skulle bjuda på Pizza, halvsov både Stig och jag. Vi höll på att av misstag passera Kopparträsk, och vaknade yrt till när några gangsters vänligt hjälpte oss av vid stationen, under markytan, med rulltrappor upp.

Ynglingarna ville - som alltid - ha våra telefoner. Jag trodde att telefonrån var passé, och förklarade at Stigs och mina telefoner inte var värt att spendera 6 månader på ungdomsanstalt för. Jag frågade dem om de visste var man kunde köpa billiga stulna bilar.

”Jag har pengar. Inte här. Men på banken.”, sa jag.

Grabbarna började diskutera, och dom lovade höra av sig. Så lättlurade var dom.

Väl hemma hos Stig så åt vi Pizza och drack öl och såg på TV. Stig blev sömnig, och jag funderade över hur det gått för Els-Marie, med Walter.

På något sätt så begrep jag för närvarande både Stigs och Els-Maries dilemman bara till hälften. Det kan tyckas orimligt. Antingen förstår man väl en sak, eller så missförstår man, eller förstår *absolutamente nada*? Men så enkelt är det inte. I och med att förhållandet mellan verklighet och språk är så komplicerat, så kan man FORMULERA saker för sig själv, på ett sådant sätt, som gör att man TROR att man förstår. Men man

gör det inte alls. Så var nog fallet med mig. Jag både utskuldar mig och urskuldar mig inte. Ty man har ju ett visst ansvar för hur man formulerar saker. Till och med för sig själv. Eller: i all synnerhet för sig själv. De största synderna – påstår en del tänkare – är i själva verket de, som man begår mot sig själv.

Julen närmade sig med stormsteg. Advent rusade fram. Lucia passerades, utan att nån kom ihåg vem som blev vald till just det. Och snart var det dan före dan.

Jag hade köpt tre julklappar. En till vardera John, Åsa och Reine. Det skulle bli trevligt att se dom igen, dessa vänliga själar! Om blott omständigheterna varit anorlunda! Nu var ju julafton på ett sätt förstörd. Jag skulle troligen knappt kunna äta, av ren nervositet.

Jag hade inte hört av Els-Marie på ett bra tag. I början av december hade hon bara sms:at att hon ville vara ifred. Sen, dan före Lucia hade hon SMS:at igen och denna gång stod det. "Nu kan du höra av dig. PUSSZZZSZSZSZ." Nu, dan före julafton hade jag då SMS:at henne och önskat God Jul och frågat lite enkelt: "Blir det Pauls stuga på julafton LOL?" Svaret kom med vändande post: "Jojo men cozy julkalas suck. LOL."

Jag begrep inte vad hon menade, men struntade i det. Människan var sedan ett bra tag alldeles virrig i huvudet.

Stig och jag gick igenom noggrant hur allt skulle gå till. Vi hade lagt upp det så, att cykelturen skulle minska ner. Stig skulle bara cykla i sju kilometer, och inte ända till Myrtendal ifrån Portierns Dröm. Sedan skulle han

byta kläder i en depå som vi ordnade till i en lada där. I ladan skulle också elsparkcykeln stå, både före och efter aktionen.

Stig var nu bekant med pistolen, och även hölstret. Vi beslöt att han skulle skjuta ett skott, mitt i *facet* på Paul, och sen ge sig av. Troligen skulle Els-Marie om hon var i samma rum, skrika och ha sig, men det var ju en del i planen, att hon skulle fånga en skymt av en flyende. Och just en flyende smal maskerad människa på elcykel. Med rånarluva. Då skulle man nämligen rikta misstankarna mot ynglingar i Orten, som ju brukade utföra sina vansinnesdåd, just färdandes på elsparkcykel.

Bussen - en lokalbuss - stannade nära cykelladan, och passerade där två gånger i timmen, även på Julafton. Det räckte för oss. För oss hade nu ärendet vara på gång så länge, att det kändes helt abstrakt. Vad som hägrade var mitt övertagande av den lätt sovande firmans verksamhet. Uppenbart att den nuvarande skötseln var undermålig. Det var visserligen inte belagt med dödsstraff att sköta en firma dåligt. Men jag bara nämner det.

Dagen före Julafton var vi i Stigs lägenhet och gick igenom allt igen, för hundrade gången. Pistolen skulle Stig dumpa i en liten å, utmed vägen. Handskar skulle han bära, ett par tunna svarta läderhandskar, hela ti-

den. Vi kramades en sista gång på kvällen. Sen åkte jag hem till Trädgårdgatan och lovade ringa honom vid 12-tiden på Julafton. Han tänkte ge sig av vid ett-tiden, och skjuta Paul vid Kalle Anka. *At three o'clock.*

Även vädret visade sig gynnsamt. Det var uppehåll och skulle fortsätta så. Lite gråmulet och fem plusgrader hela Julafton!

Jag visade honom, liksom jag gjort förut ett par gånger, hastigt ett kort föreställande Paul, som jag tagit på kontoret, medan vi var partners. Han småtjocka ansikte sågs där le, och den smala mustaschen var utdragen till et nära decimeterlångt streck.

Stig lugnade sig med ett enkelt:

"No big deal. Jag tar en tablett, så går det hur enkelt som helst."

Han hade ingen moral, Stig! Det händer om man tar psykofarmaka, *Rohypnol* och sånt. Eftersom jag visste, att han i alla fall hade ett rudiment av samvete, OCH ALLTSÅ KUNDE ÄNDRA SIG, så spelade jag nu ut – som bevis också för min tacksamhet att han varit än så länge så lojal - mitt absolut sista kort. Här hade alltså inget lämnats åt slumpen, även om det tidvis kan ha förefallit så.

Ur min vänstra innerficka plockade jag nu, ett vitt kuvert, som jag burit intill min gamla iPhone.

Stig tyckte till, och jag tänkte att han psykotiskt återupplevde minnet av när jag gett honom Tahiti-biljetterna.

”Vill du se?”, frågade jag, och jag kunde inte dölja det lilla jublet i min röst över min genialitet.

”Ja.”, sa Stig och sköt fram hakan som en springpojke.

Ur kuvertet tog jag två flygbiljetter.

”VA!”, utropade Stig, som med ens grep efter biljetten, för att se på den.

”Tahiti?”

Stig häpnade: ”Följer du med?”

”Jepp.”, sa jag, ”det är klart jag följer med. Vi är ju två om det här! Då skall vi också gå i Gauguins fotspår tillsammans.”

Stig skakade rörd på huvudet.

Nu visste jag att Pauls öde var beseglat.

Vi skiljdes, och jag åkte sen vagnen hem till mitt från den underjordiska perrongen. På vagnen såg jag återigen tonårstjejerna som jag flörtat med en annan kväll. En av dom, den mörkaste, hade denna kväll en finare klänning. En med vit och blårutigt mönster. Jag log mot henne och hon log tillbaka. Hon såg inte ut att ha några problem med bröstspänsten. Brösten stod rakt ut, som om dom pekade mot något.

KAPITEL TJUGO.

Morgonen den stora dagen grydde. Jag steg upp tidigt, onödigt tidigt och städade. Det behövde inte städas, men jag kunde inte vara still. Ingenting kunde lugna mig, och jag tänkte att jag skulle ut och springa. Men jag hade inte ro till det heller.

Till slut satte jag mig ner i min fåtölj och tänkte att jag skulle bete mig som Stig när han var orolig. Om jag satte mig bredbent och framåtlutad och vaggade med kroppen åt höger och vänster, som Stig, så kanske det skulle lätta. Sen insåg jag meddetsamma att jag höll på att bli galen, och slutade upp med vaggningen. Fullständigt åt helvete, tänkte jag. Tänk om nu allt misslyckades. Det kunde ju gå fel på hur många sätt som helst! Det fanns i själva verket ingen ände på hur många sätt det kunde gå fel på. Skulle jag räkna upp dem?

Jag kände mig plötsligt gammal. Och ensam. I själva verket, vem hade jag kvar, om jag miste Stig och Els-Marie?

Ingen.

Dom där två stod mig närmast, och det var dom jag älskade, och alltid hade älskat. Varför gjorde jag då detta? Vad var drivkraften? Var det Paul och firman det handlade om, eller var det inte snarare så, att jag

ville IMPONERA på dem, på dem jag älskade? Eftersom jag inte riktigt kunde älska, så gjorde jag det jag kunde, jag försökte få dem att tycka att jag var en riktigt fantastisk fixare. Jag tänkte fixa allt åt dom. Var det inte så?

Det var för DERAS SKULL jag gjorde detta. Så att Els-Marie skulle få sina efterlängtade bröst, och så att Stig skulle kunna känna sig som en hjälte, och så att han skulle känna att han betalade tillbaka allt det som min vänskap gett honom. Jag offrade mig för dem. Jag hade kunnat leva ett stilla liv och kanske med dem delat en enkel måltid på *McDonald's* då och då. Men jag ville mer, och ville äkta.

Vi skulle allihop, Els-Mari, Stig och jag, leva fulla liv, med min firma som bas. Med ett kontrakt med PREX-Speed. Miljoner. Och status. Och tre lyckliga människor mitt i en spännande värld!!

Klockan var nu elva på Julafton.

Jag tänkte på om jag skulle skicka ett God Jul till - en gång till, för att bara få ett livstecken, så att jag visste att allt var okey. Så att jag skulle kunna deducera att allt var som jag planerat. Att dom verkligen var i stugan.

Jag skrev bara: "God Jul. Din X."

Det var ju humoristiskt och bra.

Omedelbart kom svaret: "GOD JUL Har släpat med skinka t o m. PUSSSSSSSSSZZZ."

Det var jag ju nöjd med. Allt gick enligt plan. Jag kikade ut genom fönstret och såg på den lätt grå himlen. Typiskt tråkväder var det.

Jag skulle inte vara hos Johns förrän halv tre, för dom såg alltid på Kalle Anka, så måste jag göra något annat till dess för att fördriva tiden. I en timme eller så. Det var eftersom jag skulle vara hos Johns så tidigt - för Reines skull - som mordet måste ske vid Kalle Anka. Jag tillbringade timmen med att se på ett avsnitt ur *En plats i solen*. Sen klädde jag mig och tog spårvagnen till Johns bostad.

Dom hälsade mig med hurrarop.

"Här kommer magikern!", ropade Åsa, blinkande åt både mig och Reine, hänvisande till mina konster med pojkens mobiltelefon.

Det visade sig att alla var samlade. Systemen till Åsa, Tessan, samt Johns far, Ernst, och jag och Åsa och John och Reine.

Vid Kalle Anka satte vi oss och såg denna gamla film. Jag hade diskret stängt av ljudet på min mobil, både för samtal och för meddelanden. Men under hela Kalle Anka-timmen hade jag telefonen i handen. Jag indikerade med en liten blinkning åt familjen att det var min

vana. En yrkesskada för en gammal internettekniker. Vilket för en initierad hade verkat löjligt. Men här fanns ingen initierad, utom jag. Vid 15.32 tyckte jag att nåt rörde sig inne i telefonen och mycket riktigt. Där var Stigs SMS.

KAPITEL TJUGOETT.

Stig hade tagit en nästan tom buss till ladan utmed ruttan till Portierns Dröm, och vid tvåtiden bytt om till de svarta triksårna, samt gjort rånarluvan beredd under hakan. På huvudet bar han en vändbar keps, där han nu använde den beigea varianten. Vapnet spände han på sig ordentligt, under höger överarm.

Så startade han elsparkcykeln. Den gick igång. Sen löpte det iväg ut på vischan. Få bilar åkte här. Nästan ingen hade kommit på idén att fira Jul i stugbyn.

Utom några få.

Vädret var ju bra och ljust, och när Stig närmade sig Pauls hus, stannade han elmoppen, och gömde den i ett snår, så gott det gick. Inte en själ varken syntes eller hördes. Från Pauls hus, som skymtade, kunde inget liv spörjas, ingenting ännu.

Nu bytte Stig kepsöversida till svart, och drog upp rånarluvan. Pistolen bar han innanför den svarta jackan. Han osäkrade vapnet, innan han kom fram till staketet, där grinden stod och slog lite i den minimala brisen. Man var ju så nära havet här, så lite bris fanns nästan alltid.

Stig gick in på tomten för att över den av vildsvin uppökade gräsmattan smyga sig fram till altanen. De stora

perspektivfönstren på Pauls lilla villa var fullt upplysta, och nu hörde Stig tydliga ljud. Det var någon som skrattade högt. Det klirrade lite och en person stampade i golvet.

Stig smög, hukande, upp på altanen.

Så reste han sig framför fönstret med pistolen lyft och såg in i rummet. Där i soffan satt en man i blå kostym med ett stort jultomteansikte på sig och han kysste Els-Marie, som såg lätt disträ ut.

Han tog ett djupt andetag, höll andan och lyfte pistolen, siktade direkt mot tomtens ansikte och tryckte av.

Fönstret sprang med en jättelik smäll i bitar, tomteansiktet flög av, blod sprutade upp på väggen och offret för Stigs välriktade kula föll, med blodigt ansiktet före, ner i Els-Maries knä.

Skriet som följde kunde raserat Storkyrkan i Stockholm.

Kvickt samlade Stig ihop sig på altanen, och rusade iväg med pistolen i ett fast grepp. Han fann elscootern och inom en minut var han utanför området och halvvägs till ladan, så fort gick moppen. Strax innan ladan stannade han till vid en stor upplyst reklamskylt och såg sig om. Inte en käft. Men snart skulle polisen komma. Han tog upp mobiltelefonen och textade snabbt.

”Paul fixad. Fönster paj. Tror inte hon såg mig ens. S.”

Sen körde han vidare. Först när han höll på att byta till sina vanliga stadskläder i ladans mörker, hörde han polissirenerna.

”Jobba på Julafton.”, sa han högt med en ton av medlidande.

KAPITEL TJUGOTVÅ

När polisen och ambulansen anlände till Pauls hus, så hade ett halvt dussin grannar, som visade sig ha huserat i byn på Julafton, samlats i Pauls hus och ikring. Paul själv ryade omkring, chockad, och Els-Marie fick tröst av en för henne okänd grannfru, som för dagen var iklädd guldlamé. Hon hade stort rött hår, som hon envetnades med att borra in i Els-Maries ansikte.

”Lilla vän, lilla vän, vad hände? Vem var det?”

Els-Marie hulkade och grät och hostade av fruns parfym.

”Nån sköt Walter. Dom har skjutit Walter!!”

”Har nån sett nåt?”, ropade Paul, iklädd svart kostym och orange skjorta, rakt ut i sin trädgård, men togs sen hand om av en polis, som förargad ville sköta utredningen själv. Ytterligare en polis sökte mota bort grannarna, som nu redan hade förstört eventuella fotspår.

Polismannen försökte sen få upp ett blå-vitt plastband runt tomten.

Ambulans personalen hade fullt schå med den skjutne. Denne var stendöd, och hade knappt nåt ansikte alls kvar. Blod täckte soffan och Els-Maries nya schackru-

tiga klänning. I köket under köksbordet, intill sopsäcken kurade lilla Daisy, skakande av skräck. Polisen ombad nu paret att, medtagandes det stackars djuret, stiga in i en nykommen piketbil, för transport till det å polishuset i Västerstad nödvändiga förhöret.

Hemma hos John lyste TV:n upp rummet med sin lilla Disneykavalkad. Jag kände mig varm i ansiktet efter att ha sneplat på SMS:et. som jag sorgfälligt dolt för Reine, som sprang omkring överallt.

Sedan åt vi och drack, lekte lekar och spelade spel och delade ut julklappar. Jag fick en randig slips av Åsa och John samt en liten förpackning med Bubble Water, som man kunde blåsa såpbubblor med, från Reine.

Vid sextiden såg vi på nyheterna. Där meddelades det att den i Västerstad verksamme och i societeten välkände tyske plastikkirurgen Walter Schultz, 38, blivit avrättad med ett välriktat skott genom en glasruta i ett villaområde utanför samma stad. De närmaste anhöriga var underrättade.

Jag satt som förstenad. Alltihop hade misslyckats, precis som jag fruktat! Fullständigt fel. Absolut groteskt! Så fel som det kunde bli.

Jag sa att jag inte mådde bra, och ringde efter en taxi. Reine blev ledsen att jag åkte så abrupt.

”Va e de, va e de?”, ropade han. För han såg att det var något.

”Hoppas det inte var maten ...”, ropade Åsa efter mig.

Väl hemma på Trädgårdsgatan ringde nu Stig, som också sett nyheterna.

”I am so sorry.”, sa han. ”Jag som trodde allt gick bra.”

”Det är ingen fara.”, sa jag. ”Det var otur, helt enkelt.”

”Ja”, sa Stig, ”särskilt för Walter.”

Det blev sen tyst. Ingen av oss sa nånting.

”Jag vet inte om jag vill åka till Tahiti.”, sa Stig.

Jag kände i innerfickan efter biljetterna, som i mitt fall var en helt hemfabricerad vara, gjord på en kopiator, efter en fil jag redigerat i *Paint* för Windows95 på en gammal laptop. Men Stigs biljetter var äkta.

”Nä, inte jag heller.”, sa jag.

Några veckor efter Jul fick jag slutligen ett livstecken, i form återigen av ett SMS, från Els-Marie.

”Möt mig i morgon 20.30 på Palace, i alkov två! E-M.”

Jag förstod återigen inte hennes SMS. Det lät väldigt annorlunda. Men dagen efter inställde jag mig på plats, på Västerstads kanske mest anrika hotell, iklädd min bästa kostym, och med min beigea ulster draperad över densamma. Håret var nyklippt och jag hade lite lätt parfym också.

Els-Marie strålade. Hon var klädd i aftonklänning, svart där man såg hennes de-kolletage, vilket syntes osedvanligt smäckert. Små enkla pärlörhängen hade hon i örsnibbarna och bar inget halsband.

Hon bjöd på en liten supé i en avskild alkov, och hade valt ett grandios vin, en Chablis.

Jag blev åter, liksom många gånger förr, blyxtkär, i min förra fru, och sträckte fram min hand för att lägga den över hennes.

”Kolla!”, sa hon, oefterhärmligt tarvlig, som hon alltid var, och så vek hon plötsligt ner hela överdelen på sin klänning. Brösten stod små och fasta av hårdgummi rakt ut i luften, nästan som om dom pekade, och de små skära kopparna på dem lyste i kapp med hennes leende.

”Gratis!”, sa hon.

”Grattis!”, sa jag, och vi skålade ömt.

När vi senare lämnade Palace lyste fullmånen över Västerstad, och vi kände oss exakt som ungdomar igen.

FINIS.

COPYRIGHT KAJ BERNH. GENELL 2021.

